ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΗι ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Χ. ΖΩΗ

ΕΤΟΣ Β'. 1 ΟΚΤΩΒ... ΑΡΙΘ. 27

ΠΕΡΙΕΧΟΜ...

Dott. Genaro Di Scanno Λαμπρ... Τσελεντάνος. — Γ. Κ. Σφήκα· Μυθιστορία ... νέου (ἐκ μεταφράσεως).—Φ. Δι-Μένκου· Βιβλιοκρισία (συνέχ. καὶ τέλος).— * Ὁ ἀριθμὸς τρία (συνέχ.) — Ἀγγέλματα.—Ἀριστείδους ...οκεφάλου· Ἡ ἐρωμέ... βοσκοπούλα (ποίησις). — ...όζερ· Μιμῖκος καὶ Μαίρη (ποίησις). — Αἰώνιος Φίλος· Ἰδιαιτέρα ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισις.—Εἰδήσεις.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΤΥΠΟΙΣ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ» Σ. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΥ

1893.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ.Σ3.ΥΛ.96.0058

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Β'. 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1893 ΦΥΛΛ. ΚΖ'

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΙΤΑΛΟΙ

ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ ΛΟΥΒΡΑΝΟΣ-ΤΣΕΛΕΝΤΑΝΟΣ (1)

ΠΑΝΤΟΤΕ ἐν Ἰταλίᾳ ἐθρηνήθη ἡ ἔλλειψις ἀληθῶν τεχνοκριτῶν ἀπαθῶν καὶ ἀπροσωπολήπτων. Τοῦτο δὲ δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς διάφορα αἴτια. Καὶ πρῶτον, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἰς τὴν δυστροπίαν τῶν καλλιτεχνῶν ἐν γένει, ἰδίᾳ δὲ τῶν μεσημβρινῶν, εἰθισμένων εἰς τὸν ἐμπαιγμὸν καὶ τὴν κακεντρέχειαν ἐναντίον ἐκείνου, ὅςις βασιζόμενος ἐπὶ τῶν ἀποκτηθεισῶν γνώσεων, διὰ τῶν περιηγήσεων, τῆς πολυχρονίου παρατηρητικότητος, παρίςαται ὡς δικαςὴς μετριόφρων τῶν ἔργων αὐτῶν. Ἐν Ἰταλίᾳ σπανίως ἐφάνη, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἡ οἰκειότης ἐκείνη μεταξὺ τεχνοκρίτου καὶ καλλιτέχνου, μεταξύ, ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφρασις, τοῦ κρινομένου καὶ τοῦ κρίνοντος. Οὕτω συχνάκις οἰκτείρομεν κρίσεις ὀλίγον σοβαρὰς ὀλίγον μεμελετημένας καὶ μὴ σεβομένας τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθοῦς Τέχνης, τῆς ἀνωτέρας πάσης συζητήσεως, παντὸς πείσματος καὶ πάσης ποταπῆς καὶ χαμερποῦς ἐκδικήσεως.

Ὁ Λαμπρινὸς Λουβράνος—Τσελεντᾶνος ἔλαχεν ἐκ φύσεως, δύναταί τις εἰπεῖν, ὅλα τὰ προσόντα δοκίμου καὶ εὐσυνειδήτου τεχνοκρίτου καὶ πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν κλῆσιν, μὴ διακεκομμένην καὶ σχεδὸν πατροπαράδοτον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του. Ὁ Λουβράνος, καίπερ μὴ γνωρίσας τὸν θεῖον αὐτοῦ Βερνάρδον Τσελεντᾶνον, ἕνα τῶν μᾶλλον περιβοήτων ζωγράφων τοῦ αἰῶνός μας, οὐχ ἧττον ἐκτήσατο ὑπὸ τὴν σοφὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρός του Λουδοβίκου, μηχανικοῦ καὶ ἀνδρὸς εὐρείας καὶ ἐμβριθοῦς μαθήσεως καὶ τοῦ ἑτέρου αὐτοῦ θείου Λουδοβίκου Τσελεντάνου, τεχνοκρίτου χαρίεντος καὶ ὀξύνου, τὴν φιλοκαλίαν ἐκείνην, τὴν τάσιν ἐκείνην πρὸς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν προβλημάτων αὐτῆς, ἀπαραίτητα προσόντα εἰς τοὺς περὶ τὴν τέχνην ἀσχολουμένους. Ὁ Λουβράνος κατ' εὐτυχίαν του ἠδυνήθη νὰ κρατύνῃ τοιαύτην φιλοκαλίαν καὶ τάσιν διὰ τῆς μελέτης τῶν ἔργων τοῦ θείου του, ἀρχόμενος ἐκ τῶν παιδικῶν, σχεδιασθέντων ἐν ἡλικίᾳ δεκατριῶν ἐτῶν μέχρι τῶν μεγίςων καὶ σπουδαίων ἐπινοιῶν ἐκπληττουσῶν διά τε τὸ βάθος τῆς σκέψεως, τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης, τὴν φυσικότητα τοῦ συνόλου.

Τῶν πλεονεκτημάτων τούτων τὸ σύνολον ὤφειλεν ἀναμφιβόλως νὰ ἐπαυξήσῃ καὶ παγιώσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν ἔμφυτον τοῦ νεαροῦ συγγραφέως, οὕτως ὥςε λίαν ταχέως, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγκυκλίων αὐτοῦ σπουδῶν, ἤρχισε γράφων εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ ἰταλικὰ περιοδικά, αἱ δὲ διατριβαὶ αὐτοῦ μεςαὶ λεπτότητος καὶ εὐρυμαθείας μὴ φορτικῆς ἀλλὰ διδακτικῆς, ἐνεποίησαν ἀρίςην ἐντύπωσιν.

Ὁ Λουβράνος κατέγινε τότε ἐναλλὰξ εἴς τε τὰ νομικὰ καὶ εἰς τὴν γραμματολογίαν, ἠσχολήθη δὲ περὶ τὴν πεφιλημένην αὐτῷ καλλιτεχνίαν. Συνειργάσθη εἰς τὴν *Gazzetta teatrale* τῆς Νεαπόλεως καὶ ἐχρημάτισεν ἀνταποκριτὴς τῆς *Cazzetta artistica* τοῦ Πανόρμου, ἧς μετὰ ταῦτα ἀνεδείχθη διευθυντὴς ἐν Νεαπόλει. Αἱ περὶ τέχνης μελέται αὐτοῦ καταχωρισθεῖσαι ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ἐφημερίδι πολὺ ἐξετιμήθησαν καὶ ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς προσεκτήσατο τὸν ἔπαινον τῶν ἐπιφανεςέρων καλλιτεχνῶν καὶ λογίων.

Διακοπείσης τῆς δημοσιεύσεως τῆς *Gazzetta artistica* τοῦ Πανόρμου, ὁ Λουβράνος ἵδρυσεν ἐν Νεαπόλει περιοδικὸν τεχνῶν καὶ γραμμάτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον τοῦ ἄλλοτε Σικελικοῦ περιοδικοῦ, ἐπὶ τῷ εὐγενεῖ σκοπῷ τοῦ νὰ προσαγάγῃ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ὠφέλειαν τῶν ὁμάδων τῶν ταχθεισῶν εἰς τὴν λατρείαν τῆς τέχνης. Ὁ βίος τοῦ περιοδικοῦ ὑπῆρξε βραχὺς ἀλλ' ἀκμαῖος καὶ ἡ πρόωρος αὐτοῦ διακοπὴ πλείςους ἐλύπησεν. Ἐκ τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ περιοδικῷ καταχωρισθεισῶν διατριβῶν ἀναφέρω πλήρη καὶ περισπούδαςον μελέτην περὶ τοῦ Φιλίππου Παλίτση. 2) Ὁ μέγας καὶ γηραιὸς ζωγράφος εξετάζεται καθ' ὅλον τὸν καλλιτεχνικὸν αὐτοῦ βίον καὶ ἐκ τῆς λεπτῆς ἀναλύσεως τοῦ τεχνοκρίτου ἐξέχουσι τὰ πλεονεκτήματα τῆς παλιτσιανῆς τέχνης. Ὁ Λουβράνος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένῃ *Gazzetta artistica* παρέσχεν ἐπιφανῆ δείγματα τῆς σημασίας, ἣν πρέπει τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν καλλιτεχνι-

(1) Σημ. Δ.Μ. Ἡ ἀνωτέρω δημοσιευομένη σκιαγραφία τοῦ νεαροῦ μὲν ἀλλὰ πεφημισμένου καλλιτέχνου κ. Λαμπρινοῦ Λουβράνου Τσελεντάνου ὀφείλεται εἰς τὸν δεξιὸν καὶ δοκιμώτατον κάλαμον ἑνὸς τῶν σπουδαιοτέρων πολιτικῶν καὶ φιλολόγων ἐν Ἰταλίᾳ δημοσιογράφων, τοῦ διαπρεποῦς *Gennaro Di Scanno*, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου τιμῶνται σήμερον αἱ στῆλαι τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν.

2) Φίλιππος Παλίτσης μέγας ζωγράφος ζῶν ἐξ Ἀβρούτσου τῆς Νεαπόλεως γεν. ἐν Βάστῳ τῷ 1818.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

κὴν κριτικὴν κατὰ τρόπον τουτέστιν οὐδόλως ἀποκλειστικόν. Πράγματι συχνάκις κατεχώρισε διατριβὰς περὶ τέχνης τοῦ *Matranga*, τοῦ *Pometti*, καὶ αὐτοῦ τοῦ συντάκτου τῆς παρούσης διατριβῆς, ἄνευ τῆς ἀξιώσεως, ὅπως οἱ συνεργάται αὐτοῦ συμμερίζωνται πάσας τὰς ὑπ' αὐτοῦ πρεσβευομένας καλλιτεχνικὰς ἀρχάς. Οὐδεὶς ὅμως ἂς πιστεύσῃ ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς *Gazzetta artistica* ἀνεχαίτισε τὴν ἀκάματον δραστηριότητα τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Βερνάρδου Τσελεντάνου. Ἐχρημάτισε συνεργάτης τῆς *Cronaca Partenopea* τῆς *Psiche* τοῦ Πανόρμου, ἐν ᾗ ἐδημοσίευσε σύντομον κρίσιν περὶ τοῦ χαρίεντος τυρρηνοῦ συγγραφέως *Orazio Grandi*, τῆς *Rivista Letteraria* τῆς Νεαπόλεως διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ *Giordano*, τοῦ *Giornaletto pei ragazzi* τῆς *Cronaca bizantina* καὶ ἄλλων πολλῶν ἰταλικῶν καὶ ἀλλοδαπῶν περιοδικῶν. Ἔγραψεν ἐπίσης εἰς τὰς ἰταλικὰς πολιτικὰς ἐφημερίδας τὰς μᾶλλον διαδεδομένας, ὡς εἰς τὸν *Corriere di Panormo*, ἐν τῇ *Gazzetta Siciliana* εἰς τὸ *Pungolo* τῆς Νεαπόλεως, ὅπου ἐδημοσίευσεν ἓν ἐκ τῶν πρώτων χαριέντων δοκιμίων τεχνοκρισίας περὶ τοῦ *Saverio Artamura* τοῦ γράψαντος τὸν Κένταυρον Χείρωνα τοῦ φιλοπάτριδος στρατιώτου καὶ καλλιτέχνου. Νῦν γράφει ἐν τῷ *Fortunio* καὶ τῇ *Roma letteraria*. Αἱ ἐμβριθεῖς καὶ οὐσιώδεις διατριβαί αὐτοῦ πλήρεις ἰδεῶν καὶ παραινέσεων πρὸς τοὺς καλλιτέχνας διεγείρουσι πάντοτε ζωηρὰς συζητήσεις ἀποδεικνυούσας ὁποίας ὑπολήψεως ἀπολαύει ὁ Λουβράνος παρὰ τῶν καθ' ἡμᾶς καλλιτεχνῶν. Πρό μικροῦ χρόνου ὁ ἡμέτερος τεχνοκρίτης ἐδημοσίευσεν, ἐκδίδοντος *Luigi Piero*, βιβλίον μεγίστου ἐνδιαφέροντος περὶ τοῦ Θείου του Βερνάρδου Τσελεντάνου. Πολὺ θὰ ἐπεκτεινόμην, ἐὰν διελάμβανον περί τοῦ τελεσφόρου τῆς τοιαύτης δημοσιεύσεως. Ἀρκεῖ νὰ μάθῃ ὁ ἀναγινώσκων τὰς βραχείας ταύτας βιογραφικὰς σημειώσεις, ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος συγγραφεὺς ἔτυχεν ἄρθρων ἀληθῶς ἐνθουσιωδῶν καὶ ἐπιστολῶν λίαν κολακευτικῶν ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων ἰταλῶν λογίων, ὡς ἐκ τῶν *Barrili*, *Lessona*, *Mazzoni*, *Antona-Traversi*, *Sperani*, *Corfonti* κτλ. Μεταξὺ τῶν ξένων συγγραφέων ἐπήνεσαν τὸν διαπρεπῆ ἡμῶν φίλον ὁ *Diaz-Plaza*, καθηγητὴς ἐν Γαδείροις καὶ εἰς τὰ ἰταλικὰ λίαν καταγινόμενος, ὁ *Ferrua* διευθυντὴς τοῦ *Journal des Savants*, ὁ *Cuka*, ὁ *Marek*, ἡ *Melang-Scodnik*, ὁ *Vaclari*, ὁ *Giner de Lós Rios* καὶ ἄλλοι.(1) Νῦν ὁ Λουβράνος ἑτοιμάζει διαφόρους τόμους περὶ κριτικῆς καὶ ἱστορίας, καὶ ἕνα ἐκ διηγημάτων, τινὰ τῶν ὁποίων καλλιτεχνικῆς ὑποθέσεως. Οὗτος ἀπέχει περισσότερον τοῦ τριακοστοῦ ἢ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους καὶ ἐν Νεαπόλει κατέλαβε μεταξὺ τῶν τεχνοκριτῶν ἐπιφανῆ θέσιν. Εἶνε δὲ θλιβερὸν δι' ἡμᾶς, ὅτι γοητευθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπαραμίλλου καλλιτεχνικῆς καλλονῆς τῆς *alma mater* τῆς Ῥώμης, σκοπεύει ν' ἀπέλθῃ ὅσον τάχιον τῆς γεννετείρας Νεαπόλεως κ' ἐκεῖ ν' ἀποκατασταθῇ. Παρηγορούμεθα ὅμως ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἐκ τῶν μεγάλων ἰχνῶν τῆς Ἀρχαίας Τέχνης θέλει ἀρυσθῇ ἔμπνευσιν, αἰωρούμενος πάντοτε εἰς κριτικὴν καλλιλογικῶς ὑψηλὴν καὶ ἰταλοπρεπῶς διεκδικοῦσαν τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν δόξαν.

Dott GENNARO DI SCANNO

Νεάπολις Σ/βριος 1893.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ

ΑΠΟΨΕ μὴ σταματήσῃς πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς ὑποκομήσσης Αὐρηλίας· μάστιξον καλῶς τοὺς ἵππους καὶ καλπάζων διευθύνθητι πρὸς τὸ ἀγροκήπιον τοῦ Ἀρθούρου.—Ταῦτα εἰπὼν ὁ οὕτω λαλήσας νέος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κομψὸν ὄχημά του, ἥναψε τὸ σιγάρον καὶ ἐβυθίσθη ἐντὸς τινος γωνίας τῆς ἁμάξης.

Οἱ ἵπποι ἐπέτων ὥστε ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ νέος ἔφθασεν εἰς τὸ τοῦ Ἀρθούρου οἴκημα. Ταχὺς καὶ ἐλαφρὸς κατέβη τῆς ἁμάξης, ἔδωκε τὰς δεούσας διαταγὰς πρὸς τὸν ἡνίοχον, ἔπειτα ἐπισήμως εἰσῆλθεν ἐν τῇ λαμπρῶς φωταγωγημένῃ αἰθούσῃ ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἐπιδεικτικῶς ἔκειτο τράπεζα πλουσίως παρεσκευασμένη.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ Ἀρθοῦρος ἑώρταζε δι' ἑνὸς δείπνου τὴν ἐπέτειον ἑορτήν του. Γυναῖκες δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ· ἦτο δεῖπνον, ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ ἔκφρασις, νέανδρον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα κατ' ἔτος δίδουσιν οἱ ἀποστρεφόμενοι τὸ εὐγενὲς φῦλον, ἐξ ὧν πράγματι ἦτο ὁ Ἀρθοῦρος.

Ὁ Ἐρνέστος προϋπαντηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου παρουσιάσθη πρὸς τοὺς συνδαιτημόνας. Δὲν ἦτο μὲν ὡραῖος, ἐνεδύετο ὅμως κομψῶς, καὶ ἐν συνόλῳ ἠδύνατό τις νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὸν ὡς κενόδοξον καὶ ἐλαφρόνοα. Κάτοχος γνώσεών τινων, τὸ πᾶν κατεφρόνει, τὸ πᾶν ἐχλεύαζε· οὐδὲν δι' αὐτὸν ἦτο ἀκατόρθωτον, πᾶσα ἐρωτικὴ συνάντησις ἀδύνατον νὰ μὴ τῷ ἐπετύγχανεν. Ἐκαυχᾶτο ἐπὶ κατακτήσεσιν ἀγνώστοις, ἐνίοτε δὲ ἐκομπορρημόνει ἐκθέτων τὸ ὄνομα ἀξιοσεβάστου τινὸς κυρίας· ἡ διαγωγή του αὕτη κατέστησεν αὐτὸν μισητὸν εἰς πολλούς, καὶ ἀπείρους τῷ ἐπέσυρεν ἐχθρούς. Ἐκάθησαν λοιπὸν οἱ νέοι εἰς τὴν τράπεζαν· αἱ συζητήσεις αὐτῶν διάφορα εἶχον θέματα, μέχρις οὗ μετὰ τὴν ἐκπωμάτισιν τῶν φιαλῶν τοῦ καμπανίτου ἐστράφησαν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου Γυναῖκες. Τότε αἱ φαντασίαι ἐξήφθησαν, ἤρχισαν αἱ διαφωνίαι, καὶ αἱ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον δηκτικαὶ ἐκεῖναι γλῶσσαι ἔκοψαν ὅσα ἠδυνήθησαν ἐπὶ ταύτης ἢ ἐκείνης.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τὸ δεῖπνον ἐτελείωσεν. Ὁ Ἐρνέστος τὴν ὀδοντογλυφίδα διὰ τῶν χειλέων ἔχων, τὸν ἀντίχειρα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ περιστηθίου, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μελαγχολικῶς ὑψωμένους ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, ἐξέχεε, κατὰ τὸ σύνηθες, τὴν εἰρωνίαν καὶ κακολογίαν του ἐνώπιον τῆς φαιδρᾶς συντροφίας. Αἱ γυναῖκες ὅλαι τῆς μικρᾶς πόλεως βαρβάρως προσηνέχθησαν ὁλοκαύτωμα εἰς τὴν ἀφρόντιδα κενοδοξίαν του. Οὔτε καλλονή, οὔτε κοινωνικὴ θέσις, οὔτε πλοῦτος ἠδυνήθησαν νὰ χαλιναγωγήσωσι τὸν ἀδυσώπητον τοῦτον Ἄδωνιν.

Προεφέρθη παρά τινος τῶν προσκεκλημένων ὄνομά τι. Ἦτο τὸ ὄνομα νεονύμφου περικαλλοῦς καὶ πλουσίας, ἥτις πρὸ ὀλίγων μόνον μηνῶν κατῴκει ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ κατὰ τῆς τιμιότητος τῆς ὁποίας ἡ κακολογία ἡ τοσούτῳ ἐφευρετικὴ περὶ τὸ πλάττειν, δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη ν' ἀνοίξῃ ῥῆγμα.

—Πᾶ!—εἶπεν ὁ Ἐρνέστος, ἐνῷ διὰ φιλοσοφικωτάτης χειρονομίας ἐπλησίαζε τὸ σιγάρον εἰς τὴν φλογίδα τοῦ λαμπτῆρος,—Πᾶ! Αὐτή, ὡς τόσαι ἄλλαι, θὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ χεράκια ταῦτα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

—Τὸ νομίζετε ;...εἶπε χλευαστική τις φωνή.

—Δὲν τὸ νομίζω, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος....Καὶ στοιχηματίζω, κύριοι, ὅτι πρὶν παρέλθωσι δύο μῆνες θὰ σᾶς παρέξω τὰς ἀποδείξεις, διὰ νὰ σκέπτεσθε καὶ ὑμεῖς, ὡς ἐγώ.

—Δεκτὸν τὸ στοίχημα, ἀνέκραξεν ἐν χορῷ οἱ προσκεκλημένοι.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μετὰ βραχυχρόνιον πολιορκίαν τῆς ἐν λόγῳ κυρίας, ὁ Ἐρνέστος ἀπεφάσισε νὰ τῇ πέμψῃ τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν:

Κυρία,

»Εἶναι ἴσως ἀνάγκη, ἵνα ἡ γραφίς μου ἐπαναλάβῃ ἐνταῦθα ὅ,τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τῆς συμπεριφορᾶς μου, τῶν περιποιήσεών μου καὶ τῆς ἀμηχανίας μου ἐξέφρασα ὑμῖν ἤδη ; πρὸ τριῶν ἑβδομάδων προσεκολλήθην εἰς τὰ ἴχνη σας, καὶ ὡς σκιὰ ὑμῶν πανταχοῦ σᾶς ἀκολουθῶ. Δὲν ζῶ ἢ δι' ὑμᾶς, δὲν ἐλπίζω ἢ ἐν ὑμῖν. Ὡραία ὡς ἄγγελος τοῦ Ὑψίστου, δι' ἐμὲ εἶσθε ὁ ἀκτινοβόλος ἀστὴρ ὁ φωτίζων τὴν ἐρεβώδη ὕπαρξίν μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ δορυφόρος πλανήτης τὸν ὁποῖον ὄπισθεν ὑμῶν σύρετε κατὰ τὴν λαμπρὰν πορείαν σας. Μὴ λοιπὸν αὐστηρὸν τὸ βλέμμα στρέψητε ἐπ' ἐμοῦ, καὶ μάθετε ἅπαξ ὁποῖον θησαυρὸν ἀφοσιώσεως καὶ ἔρωτος κλείει ἡ ἀείποτε δι' ὑμᾶς πάλλουσα αὕτη καρδία.

«ΕΡΝΕΣΤΟΣ.»

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὑπηρέτης ἔδιδε τῷ Ἐρνέστῳ τὸ ἑπόμενον γραμμάτιον:

«Κύριε,

«Ἡ διαγωγή σας μὲ προσβάλλει, αἱ κοῦφοι προθυμίαι σας μὲ ἐνοχλοῦσιν, ὁ ἔρως σας μοὶ ἀπαρέσκει. Μίαν χάριν μόνον ἐπικαλοῦμαι παρ' ὑμῶν δηλ. νὰ μὲ ἀφήσητε ἥσυχον διότι μοὶ εἶσθε πολὺ ἀηδής.

«Κ.»

— Ἀπήντησεν ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρνέστος δεχόμενος τὴν ἐρωτικὴν ταύτην ἐπιστολήν. Τέλος θὰ γίνῃ ἰδική μου.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ὁ Ἐρνέστος ἔλαβε διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἄλλην ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὰ ἑξῆς.

«Κύριε,

«Μὴ σπεύσητε πρὸς παρεξήγησιν τοῦ διαβήματός μου τούτου. Τὰ ἐντιμότερα αἰσθήματα μὲ ἀναγκάζουσι νὰ σᾶς γράψω· Πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω εἰς τὰς ἐννέα μ.μ. σᾶς περιμένω· πρόκειται περὶ τῆς ἡσυχίας μου, περὶ τῆς ζωῆς μου.»

—Τὸ καϋμένο τὸ περιστεράκι ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἐρνέστος ποιῶν νεῦμα ἀνεκφράστου θριάμβου.

Η ΦΡΕΝΑΠΑΤΗ

—Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἔλεγεν ἐν παραφορᾷ ὁ Ἐρνέστος.

—Ὤ ! κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ Κλοτίλδη, καὶ ἐν τῇ φωνῇ αὐτῆς ὑπῆρχε τόνος ἀδιοράτου εἰρωνίας, ὦ Κύριε, καὶ δὲν κατεστήσατε τὴν ὕπαρξίν μου φρικώδη; ὁ σύζυγός μου ἀνεκάλυψε τὰς πρὸς ἐμὲ ἀσχολίας σας καὶ κατέλαβε τὰς ἐπιστολάς σας. Ἀνάγκη νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ παραιτηθῆτε τοῦ ἄφρονος τούτου πάθους· πρὸς χάριν μου ἀπομακρυνθῆτε, φύγετέ με, δὲν γνωρίζετε ὁποίας μετέρχεται βίας ὁ σύζυγός μου, καὶ εἰς τίνας ὑπερβολὰς δύναται νὰ τὸν φέρῃ ἡ ὀργή. Λάβετε οἶκτον, σᾶς ἱκετεύω, δι' ὑμᾶς καὶ δι' ἐμὲ, μὴ ῥίψετε ἐπὶ τῆς ἑνώσεώς μας ταύτης τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν καταστροφήν· ἀποβάλετε τὰς κινδυνώδεις ταύτας ἐλπίδας, εὐσπλαγχνισθῆτέ με.

—Τί θέλετε, τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ ; ἐπανέλαβεν ἐπὶ τὸ δραματικώτερον ὁ Ἐρνέστος, διατί οἱ ἄλογοι οὗτοι φόβοι ; ὁ ἔρως μου θέλει εἶσθαι ὁ ὑμέτερος πρόμαχος, θὰ σᾶς ὑπερασπίσω ἐναντίον ἀναξίου συζύγου, καὶ θὰ ἐμποδίσω τὴν παράλογον ταύτην ἀναχώρησιν.

—Ἀλλὰ τὸ βλέπετε, Κύριε, ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀναχωροῦμεν, δὲν ἔχω νὰ ἑτοιμάσω ἢ τὸ κιβώτιον τοῦτο.

—Καὶ ἡ κυρία Κλοτίλδη ἐδείκνυεν ὑψηλόν τι καὶ μακρὸν κιβώτιον ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου κείμενον.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἐν τούτοις διεκρίθη θόρυβος ἁμάξης ἥτις ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Ὁ Ἐρνέστος φρικωδῶς ὠχρίασεν.

Εὐθὺς ἠκούσθη τις ἀναβαίνων τὴν κλίμακα.....Ὁ Ἐρνέστος πελιδνὸς ὑπὸ τοῦ τρόμου, ὡς ἀληθὴς μεγαλορρήμων, ἔρριψε πέριξ ἑαυτοῦ βλέμμα ἀπελπι.......

—Κρύφθητε, Κύριε, κρύφθητε, ἐκραύγασεν ἡ ἀτυχὴς γυνή· εἶναι ὁ σύζυγός μου· ἐὰν σᾶς εὕρῃ ἐδῶ ἐχάθημεν καὶ οἱ δύο,

—Ποῦ νὰ φύγω ; ποῦ νὰ κρυβῶ ; ἐτραύλισεν ὁ Ἐρνέστος.... πόθεν νὰ ἐξέλθω ;..... τί νὰ κάμω ; καὶ οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο ὑπὸ τοῦ τρόμου.

Μειδίαμα ἀνεκφράστου περιφρονήσεως ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς συζύγου. Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων ἐπλησίασε.

ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ὁ σύζυγός μου, ὁ σύζυγός μου, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχὴς Κλοτίλδη, σεῖς μὲ ἀφανίζετε· κρύφθητε κύριε, κρύφθητε διὰ τὸν Θεὸν !......

—Ἀλλὰ ποῦ νὰ κρυφθῶ, Θεέ μου, ποῦ... ἐψιθύρισεν ὁ ἄθλιος Ἐρνέστος, περιστρέφων βλέμματα ὑελώδη σχεδὸν ὑπὸ τοῦ τρόμου κατασταθέντα.

Ἆ ! ἐκεῖ...εἰς τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, εἶπεν ἡ Κλοτίλδη δεικνύουσα τὸ μέγα κιβώτιον ὅπερ ἔκειτο ὀλάνοικτον ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου· ταχύνατε, σᾶς παρακαλῶ, σπεύσατε. Ἐγὼ θὰ ἀπομακρύνω μὲ τρόπον τὸν σύζυγόν μου, θὰ βραδύνω τὴν ἀναχώρησίν μας.....θὰ ὑποκριθῶ τὴν ἀσθενῆ.....ἀλλὰ διὰ τὸν Θεὸν κάμετε γρήγορα.....

Καὶ ἰδοὺ ἡ θύρα ὠθεῖται, ἀνδρικὴ δὲ φωνὴ ἐρωτᾷ·—Διατὶ εἶσαι κλεισμένη, Κλοτίλδη; ἄνοιξον, ἄνοιξον, ἐγὼ εἶμαι.

Καιρὸς βραδύτητος δὲν ἦτο πλέον· ἐν μέρει δι' ἔρωτα, ἐν μέρει διὰ φόβον, ὁ Ἐρνέστος ἐξηπλώθη ἐν τῷ κιβωτίῳ καὶ τὸ πῶμα ἐκλείσθη ἐπ' αὐτοῦ.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ἀφήκαμεν τὸν ἡμέτερον ἥρωα καθ' ἣν στιγμὴν ὑπείκων εἰς αἰσθήματα πράγματι ὀλίγον ἡρωϊκὰ παρεδέχετο νὰ κλεισθῇ ἐν τῷ κιβωτίῳ. Μόλις λοιπὸν τὸ πῶμα ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη.

—Καὶ πῶς δὲν ἑτοιμάσθης ἀκόμη, εἶπεν ὁ κύριος Γεώργιος, σὲ μόνον περιμένουσιν· ἐμπρὸς, Κλοτίλδη, πηγαίνομεν.

—Ἀγαπητέ μοι Γεώργιε, εἶμαι τόσον ἀδιάθετος...δὲν δύναμαι....

—Τί, ἔχομεν πάλιν καμμίαν νέαν φαντασιοπληξίαν ; ἐπανέλαβεν ὁ σύζυγος δι' ἀγροίκου φωνῆς, νομίζεις ὅτι πάντοτε θὰ ἦμαι τὸ παίγνιον τῶν ὑποκριτικῶν ἀδιαθεσιῶν σου ; Ποτὲ δὲν σὲ εἶδον τόσον εὐδιάθετον ὅσον τώρα. Θὰ ἀναχωρήσωμεν, καὶ θὰ ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμὴν, ἐὰν δὲν θέλεις νὰ πιστεύσω τὰς ἀνοήτους ἐκείνας φωνασκίας τοῦ εὐήθους Ἐρνέστου.

Καὶ ἄνευ προσθήκης ἑτέρας λέξεως, ὁ κύριος Γεώργιος διὰ διπλῆς στροφῆς ἐκλείδωσε τὸ κιβώτιον τὸ κλεῖον τὸν οἰηματίαν Ἐρνέστον. Καλέσας ἔπειτα δύο εὐρώστους ὑπηρέτας νὰ μεταφέρωσι τὸ ὀγκῶδες δέμα (colis) καὶ μετ' αὐτῶν κατέβη τὴν κλίμακα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Κλοτίλδης. Μετ' οὐ πολὺ τὸ κιβώτιον ἐτέθη ὄπισθεν βαρείας ὁδοιπορικῆς ἁ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

μάξης, ἥτις ἀνεχώρησε κατεσπευσμένως, προσκόπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀτάκτου λιθοστρώτου τῆς μικρᾶς πόλεως.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΚΙΒΩΤΙΟΥ

Μέχρι τοῦδε ὁ Ερνέστος δὲν ἀντελήφθη τῆς οἰκτρᾶς θέσεως αὐτοῦ. Ἀλλ' αἰσθανόμενος ὅτι τὸν ἀνήγειρον, καὶ ἐννοῶν ὅτι τὸ κιβώτιον προσεδέθη ὄπισθεν ὁδοιπορικῆς ἁμάξης ἐθλίβη τὴν καρδίαν ὑπὸ φρικώδους ἀδημονίας. —Ποῦ ἐπορεύετο ; ποῦ τὸν μετέφερον ; πῶς θὰ ἐξήρχετο τοῦ τάφου ἐκείνου, ὅπου ζῶν ἐκλείσθη ; τί θὰ ἀπεγίνετο ἐὰν δὲν ἀπέθνησκε πρότερον ὑπὸ τρόμου καὶ καταπονήσεως ; Κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἀνιαρῶν τούτων σκέψεων συνεστρέφετο ὁ δυστυχὴς ἐπιπόνως ἐντὸς τοῦ σκληροῦ περικαλύμματός του· ἔντρομος δὲ διὰ τῶν χειρῶν διηρεύνα τὰς πλευρὰς τῆς εἱρκτῆς αὐτοῦ. Ἕκαστος τιναγμὸς τῆς ἁμάξης τῷ ἀπέσπα στεναγμόν, καὶ Κύριος οἶδεν, ἐὰν ἡ ἀθλία ἅμαξα ὑφίστατο ἢ ὄχι τιναγμούς. Τοὺς νεφροὺς οἰκτρῶς ἔχων πεπιεσμένους ὑπὸ τῆς προσψαύσεως τῆς σανίδος. τὴν κεφαλὴν συγκεχυμένην καὶ βαρεῖαν, τὰς πλευρὰς τεθλασμένας, ὁ Ἐρνέστος ἔταξεν εἰς πάντας τοὺς ἁγίους, καὶ μετεμελεῖτο, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, μετεμελεῖτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διὰ τοὺς κομπασμούς του καὶ διὰ τὴν φήμην του περὶ τὰ ἐρωτικὰ κατορθώματα.

Ἡ ἅμαξα ἐξηκολούθει τρέχουσα,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑΣ

Ἐνόησεν εὐθὺς ὁ Ἐρνέστος ἐκ τῆς ὁμαλωτέρας κινήσεως τῆς ἁμάξης. ὅτι ἐγκατέλιπον τὸ λιθόστρωτον, καὶ ἔτρεχον ἐπὶ τῆς λεωφόρου. Ὑπῆρξε στιγμὴ ἀναψύσεως καὶ παρηγορίας διὰ τὸν πολυπαθῆ νέον· πλὴν ἡ εὐτυχία αὕτη ὀλίγον διήρκεσεν. Οἱ μαστισμοὶ τοῦ ἡνιόχου καὶ αἱ ἀλλεπάλληλαι ἀναπηδήσεις τῆς ἁμάξης τὸν ἔκαμον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔλαβον πλαγίαν ὁδόν, εἰς τὰς τροχιὰς τῆς ὁποίας μὲ φρικώδεις τιναγμοὺς οἱ τροχοὶ ἐβυθίζοντο. Ἀνυπόφορος κατέστη ἡ βάσανος, ὁ δὲ Ἐρνέστος καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄλγους, τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ τρόμου ἔχασε τὰς αἰσθήσεις.

ΤΟ ΤΕΝΑΓΟΣ.

Ἀσυνήθης θόρυβος ἀπέσπασε τὸν Ἐρνέστον ἀπὸ τῆς ὀδυνηρᾶς καρώσεως· Ἦσαν κραυγαί, ὅρκοι, μαστισμοί, ὀλολυγμοί, κατάραι, δυνάμεναι νὰ καταπλήξωσιν ὁλόκληρον τάγμα πυροβολικοῦ. Ἡ ἅμαξα εἶχε σταματήσει.

Ὁ Ἐρνέστος ἠκροάσθη.

—Ἀνόητε ! ἐκραύγασεν ὁ κύριος Γεώργιος, ἐλησμόνησες τὸν Βάλτον.

Ἡ ἅμαξα ἐπανέλαβε βραδέως τὸν δρόμον της, καὶ ὁ Ἐρνέστος ἀδημονῶν ἤκουσε τὸν φλοῖσβον τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, τὰ κύματα τοῦ ὁποίου ἔπλασσον αὐτήν.

Κατόπιν νέας προσπαθείας τοῦ ἡνιόχου, ἡ ἅμαξα ἐβυθίσθη ἐπὶ μᾶλλον, καὶ τὸ ὕδωρ εἰσήλασεν εἰς τὸ κιβώτιον. Ὁ Ἐρνέστος ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἀπολεσθέντα.

Καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ φόβου ἐλειποθύμησε.

ΚΕΝΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

Τὸ ἀπροσδόκητον λουτρὸν τὸ ἀμισθὶ χορηγηθέν, οὐδὲν ἄλλο δυσάρεστον ἐπέφερε τοῦ Ἐρνέστου ἢ πολὺ ζωηρὰν αἴσθησιν ψύχους. Εἰς ἀμοιβὴν δὲ ἡ ὑδρορρόη ἐκείνη κατ' ἀντίστροφον ἔννοιαν, ἀνακαλοῦσα αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν τὸν ἔκαμεν ἵνα μὲ ψυχραιμίαν θεωρήσῃ ἀπ' εὐθείας τὸ ἀληθῶς ἄτοπον τῆς δυσχεροῦς θέσεώς του ! Ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ Κλοτίλδη ἥτις τὸν ὑπεδέχθη μέ τινα εὐμένειαν δὲν θὰ ἐπεθύμει τὴν ἀπώλειάν του. Ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐν τῷ κιβωτίῳ παρουσία τοῦ Ἐρνέστου καθήπτετο τῆς ὑπολήψεως τῆς νεαρᾶς συζύγου ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι αὕτη ἤθελε μεταχειρισθῆ πᾶν μέσον ὅπως τὸν λυτρώσῃ. Παρηγορηθεὶς ὀλίγον ὑπὸ τῶν παραμυθητικῶν τούτων σκέψεων ὁ Ἐρνέστος, ὑπείκων ἀκουσίως εἰς τὰς συνήθεις μεγαλαυχίας του, συνεπέρανεν ὅτι ἡ Κλοτίλδη ἤθελεν ἐκτιμήσει τὴν ἀνοχήν του δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέμεινε. Δὲν ἦτο ἀρκοῦσα ἀπόδειξις τοῦ πρὸς αὐτὴν διακαοῦς ἔρωτός του ; Αἱ δὲ γυναῖκες δὲν εἶναι πάντοτε διατεθειμέναι πρὸς ἀμοιβὴν ἔρωτος διὰ πραγματικῶν θυσιῶν ἐκδηλουμένου ;

Η ΕΦΟΔΟΣ

Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἐρνέστος ἐγκατελείπετο εἰς τοὺς διαλογισμούς του, ὅτε συμβὰν ἀπροσδόκητον ἦλθεν, ἵνα καὶ πάλιν τὸν ῥίψῃ εἰς νέας ἀμηχανίας καὶ νέας ἀγωνίας.

Φωνὴ βροντώδης ἔκραξε·—Σταθῆτε.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἅμαξα προέβη, ὁ Ἐρνέστος ἤκουσε κρότον πυροβόλου ὅπλου.

Ἡ ἅμαξα αἴφνης ἐστάθη.

Ἐπὶ στιγμὴν ἠκούετο πάλη· ἔπειτα κραυγαί, στεναγμοί, βλασφημίαι, ἔπειτα τίποτε πλέον.......

Ὁ Ἐρνέστος ἔφριττεν ὑπὸ τοῦ τρόμου. Ἡ ἀπαυδήσασα ὑπὸ τῶν συμβαμάτων τῆς ἑσπέρας κεφαλή του ἐταράσσετο. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο παίγνιον φρικαλέου ὀνείρου καὶ μὲ ἰσχυρὰς κραυγὰς ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀφύπνωσιν. Ἡ ἀπάτη αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ τὰ σχοινία δι' ὧν ἦτο προσδεδεμένον τὸ κιβώτιον ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐκόπησαν, καὶ ἀγροίκως ἀφεθὲν ἔπεσεν κάτω. Οἱ δὲ λησταὶ μετὰ ταῦτα συνέστησαν συμβούλιον, ἐὰν ἀμέσως ἔπρεπε νὰ μεταφέρωσι τὴν λείαν.

Εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἐρνέστου ἔφθασαν αἱ φοβεραὶ αὗται λέξεις.

—Ὁ Κύριος ἐξέψυξεν, ἡ νέα κυρία ἀκόμη θὰ ζήσῃ, ἀλλ' ὁ ἡνίοχος ἐσώθη καὶ ἠμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ μὲ βοηθούς. Ἂς μεταφέρωμεν τὰ σκεύη εἰς τὸ σπήλαιόν μας ὅπου οὐδεὶς δύναται νὰ ταράξῃ τὰς ἀσχολίας μας.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

Οἱ λησταὶ ἀνήγειρον τὸ κιβώτιον καὶ βαδίσαντες ἐπί τινα λεπτά, ἐσταμάτησαν καὶ ἀπέθεσαν τὸ βαρὺ φορτίον.

—Καπετάνιε, εἶπεν εἷς τούτων, εἰς τὴν ἅμαξαν τὴν ὁποίαν ἐπροσβάλαμεν δὲν ἦτο παρὰ ἓν κιβώτιον, ἀλλὰ μὰ τὸν ἅγιόν μου, ἔχει ἕνα βάρος διαβολεμένον, καὶ θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ διὰ τοὺς κόπους μας. Μὰ τί κιβώτιον ! μοῦ ἔκοψε τοὺς ὤμους !

—Καὶ τὸν ὁδοιπόρον τί τὸν ἐκάματε ;

—Τὸν ἐφονεύσαμεν.

—Καὶ τὴν γυναῖκα ;

—Ἡ γυναῖκα, καπετάνιε μου, φαίνεται πῶς δὲν εἶναι τόσῳ κακή· ἡ Μαρία-Ἰωάννα τῆς δίδῃ νὰ μυρίσῃ ξῦδι διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν λειποθυμίαν. Αὐταὶ αἱ κυρίαι εἶναι πολὺ λεπταὶ καὶ πάντα κάτι ταῖς χρειάζεται.

—Σιῶπα....φλύαρε, ἐπανέλαβεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιληστοῦ, ἄνοιξε τὸ κιβώτιον, καὶ τελείωνε μιὰ φορά.

—Καπετάνιε μου, δὲν εὗρηκα τὰ κλειδιά.

—Ἀνόητε, πάρε ἕνα πέλεκυν καὶ κάμε γλήγορα.

Η ΛΥΣΙΣ

Παραλείπομεν τὴν περιγραφὴν τῶν ὀδυνηρῶν βασάνων αἵτινες κατεσπάραττον τὸν ἀτυχῆ Ἐρνέστον εἰς τὸ βάθος τῆς κρύπτης αὐτοῦ. Πόσον γλυκύ, πόσον φιλόξενον τῷ ἐφαίνετο τότε τὸ κιβώτιον ὅπερ ἡτοιμάζοντο νὰ ἀνοίξωσιν οἱ λησταί. Θὰ προετίμα νὰ τὸν ἔρριπτον καὶ πάλιν εἰς τὰ ὀπίσθια τῆς ἁμάξης, παρὰ νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν ἀθλίων ἐκείνων τῶν μὴ ἐχόντων οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ νόμον, καὶ οἵτινες προσμένοντες χρυσὸν καὶ τιμαλφεῖς λίθους, ἀπ' ἐναντίας ἤθελον εὑρεθῆ κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ καταπεθλιμμένου Ἐρνέστου.

Δὲν ἤθελον οὗτοι ἐκδικηθῆ ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

διάψευσιν τῶν ἐλπίδων των ;—Ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ τί νὰ ἀποφασίσῃ ;

Ἐν τῷ μεταξὺ δεινὸς κτύπος πελέκεως ἤχησεν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου· μία δὲ τῶν πλευρῶν του ἐπέταξε μεταβληθεῖσα εἰς σχίζας· τὸ πῶμα ἠνοίχθη....καὶ ὁ Ἐρνέστος ὁρμητικῶς ἐγερθεὶς ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, καὶ συνάπτων τὰς χεῖρας, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ὑπὸ τοῦ τρόμου πεπνιγμένην· —Ὢ ἔλεος !..... ἔλεος !...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

Ἄπλετος καὶ γενικὸς γέλως ἀπεκρίθη εἰς τὸν θρῆνον τοῦ δυστυχοῦς. Ὁ Ἐρνέστος τρέμων ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς· ἕκαστος δὲ δύναται νὰ συμπεράνῃ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ὀργή του, ἡ μανία του, ὅτε ἐν τῇ ταπεινωτικῇ ἐκείνῃ θέσει—γονυπετὴς καὶ μὲ συνημμένας τὰς χεῖρας—εὑρέθη ἐν τῇ ὡραιοτέρᾳ αἰθούσῃ οἰκίας τῆς πατρίδος του, περικυκλωμένος ὑπὸ πάντων τῶν γνωρίμων του, ὑπὸ πάντων τῶν φθονούντων αὐτόν, ὑφ' ὅλων τῶν κομψῶν κυριῶν, ὑφ' ὅλων τῶν νέων τοὺς ὁποίους ὑπερέβη κατὰ τὴν λαμπρότητα τῆς ἀπεράντου φήμου του. Καὶ ἐκ τοῦ στόματος ὅλων ἐκείνων τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρότερον χλευασθέντων, ἐξήρχοντο σαρκασμοί, σκώμματα, ἐπιγράμματα καὶ πᾶν βλέμμα ἦτο ὀφθαλμοβολὴ εἰρωνείας καὶ χλεύης.

Ὁ Ἐρνέστος ἠγέρθη φλόγας ἐκπέμπων ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, μὲ τὴν κόμην ἠνωρθωμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοὺς ῥώθωνας ἐξωγκωμένους, μὲ τὴν ἀπειλὴν εἰς τὸ στόμα καὶ......ἔφυγεν.

Ἄπειρος θόρυβος παρηκολούθησε τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἔκτοτε ὁ Ἐρνέστος δὲν ἐφάνη πλέον εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τοῦ***. Λέγεται δὲ ὅτι κατέφυγεν εἰς τὸ ὁμιχλῶδες Λονδῖνον.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Γ.Κ.ΣΦΙΚΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Considerazioni della Poesia popolare in generale con ispeciale riguardo a quella della «*GRECIA MODERNA*» del cav. Giacomo Babuder.

(συν. καὶ τέλ. ἴδε προηγ. φύλλ.)

Τὸ β.' μέρος τῆς μελέτης τοῦ κ. Babuder πραγματεύεται περὶ τῆς δημώδους, πατριωτικῆς καὶ πολεμικῆς ποιήσεως, ἰδίως δὲ τῆς ἑλληνικῆς τῆς κατοπτριζούσης τὴν κίνησιν τῶν ψυχῶν καὶ τὴν τῶν γεγονότων ἀνάπτυξιν.

Ὡς ἐν προοιμίῳ ὁ συγγραφεὺς διὰ τῶν στίχων τοῦ Βύρωνος περιγράφει τὸ ἀλγεινὸν θέαμα τῆς ὑλικῆς τε καὶ ἠθικῆς παρακμῆς ἐν ᾗ διετέλει ἡ τάλαινα Ἑλλὰς κατὰ τὴν τρίτην δεκάδα τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ μνημονεύει τὸν περίφημον Ἰστριανὸν ποιητὴν Besenghi degli Ughi ὅς τις κατὰ τὸ 1826 ἐγκατέλειψεν αἴφνης τὸν ἄνετον βίον, ὅπως δράμῃ εἰς ἐπικουρίαν τῆς ἀγωνιώσης Ἑλλάδος. Ἀρχόμενος δὲ ἀπὸ τῶν ᾀσμάτων τῶν κλεφτῶν, οὓς ἀποκαλεῖ δικαίως τὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐπιτελεῖον, προβαίνει ἀναφέρων τὰ ὡραιότερα τεκμήρια τῆς πολεμικῆς ταύτης ποιήσεως, ἥτις μετέδωκεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἆθλα τῶν ἡρώων ἐκείνων τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος πεσόντων. Ὁ Ὄλυμπος ἦτο διὰ τοὺς κλέφτας κατ' ἐξοχὴν τὸ ἱερὸν ὄρος, καὶ εἰς τὸν ζωηρὸν ἔρωτα αὐτοῦ ἐνεπνέοντο τὰ αὐτῶν τραγούδια.

Πλιάσκα μ' ἂν θέλῃς ἰάτρευμα νὰ ἰάνουν ἡ πληγαῖς σου
Ἔβγα ψηλὰ 'ς τὸν Ὄλυμπο 'ς τὸν εὔμορφον τὸν τόπον.
Ἀνδρεῖοι 'κεῖ δὲν ἀρρωστοῦν κ' ἄρρωστοι ἀνδρειώνουν.

Τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος κηρυχθέντος, ἡ Ἑλληνικὴ δημώδης μοῦσα λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας τὴν πολεμικὴν σάλπιγγα καὶ τὸν λαὸν συνοδεύει κατὰ τὴν τῶν ὅπλων παλαίστραν. Ἀντηχεῖ ἤδη ὁ «Θούριος» καὶ τὰς καρδίας ἀναπυροῖ καὶ ἐνθουσιάζει—Νέα ἐποποιΐα μᾶς παρουσιάζεται ἧττον περιφανὴς καὶ λαμπρὰ τῆς ὁμηρικῆς, ἧττον ἐπιβλητικὴ κατὰ τὴν τῶν εἰκόνων εὐρύτητα, κατὰ τὸ ὕψος θαυμασίων ἰδεῶν καὶ κατὰ τὴν κλασικὴν λάμψιν τοῦ τύπου· ἀλλὰ πιστοτέρα τῇ ἀληθείᾳ ἐπειδὴ εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῶν δημωδῶν ᾀσμάτων ἡ τῆς τεχνιτῆς γραφίδος ἀπουσία ἀφίνει νὰ διαλάμπῃ γνησία ἡ τῶν γεγονότων ἐντύπωσις καὶ τὸ σχῆμα τῶν ἀνδρῶν τῶν μετεχόντων τῆς σκληρᾶς συμπλοκῆς τῶν ὅπλων. Ἐν τοιαύταις ἁρμονίαις, λέγει ὁ Fauriel, ἀκούεις τὸν ὀρεινὸν ἀέρα καὶ τὴν ἔμπνευσιν συνεχῶς προσερχομένην ἐκ τῶν πηγῶν, τῶν δασῶν, τῶν βράχων. Εὔθυμα καὶ χαροποιὰ ὄρη ἐξ αἰωνίων χιόνων μὴ κεκαλυμμένα καὶ μὴ ἀπέχοντα ἐκεῖθεν ὅπου τὸ ῥόδον βλαστάνει.

Ἐνέργεια καὶ ᾆσμα εἶνε ἀχώριστα παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὡς παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς τῆς βαλκανικῆς χερσονήσου τοῖς πολεμήσασι πρὸς τοὺς Οθωμανούς.—Ὁ ῥαψῳδὸς εἶνε ἱερὸν πρόσωπον, ἄξιον πλειοτέρου σεβασμοῦ καὶ τιμῆς ἢ αὐτὸς ὁ μαχητής. Υἱός ἐστι τοῦ οὐρανοῦ, ὃν προνομιοῦχον καὶ ἐκλεκτὸν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἐμπνεόμενον, ὅν, ὅπερ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἀποστέλλει, ἵνα διδάσκῃ καὶ παρηγορῇ τοὺς λαοὺς καὶ καθιστῇ αὐτοὺς εὐπροσίτους εἰς τὴν προτροπὴν τῶν γλυκέων τοῦ ἔρωτος αἰσθημάτων καὶ εἰς τὴν τῶν ἰσχυρῶν τοῦ ἀρειμανίου ἐνθουσιασμοῦ.—Ἡ αὐτὴ ἰδέα τῆς οὐρανίου ἀποστολῆς τοῦ ποιητοῦ, τοῦ ἀοιδοῦ τῶν ἀνδραγαθιῶν τῶν ἀνθρώπων, τοῦ θείου μισθαποδότου ἐπαίνου καὶ αἴσχους· ἡ αὐτὴ τῆς ἁγιότητος αἴγλη ἡ περιβάλλουσα τὸ ἄθικτον αὐτοῦ πρόσωπον καὶ καθιστῶσα αὐτὸ ἀντικείμενον θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ καὶ λατρείας κατὰ παράδοσιν ἐπεκράτησε παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, καὶ πρὸ πάντων παρὰ τῷ θείῳ Ὁμήρῳ. Γνωστὰ τυγχάνουσι τὰ πολλὰ περὶ τούτου χωρία ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ I, 345, IV 17, VIII, 62, 63, 475, 498, καὶ XXII, 346, ἔνθα ὁ Φήμιος τὸν Ὀδυσσέα ἱκετεύει νὰ φεισθῇ αὐτοῦ.

Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσσεῦ, σὺ δὲ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον...

Τὰ δημώδη ταῦτα ᾄσματα, προσθέτει ὁ λόγιος διατριβογράφος εἶνε ἀναχύματα ψυχῆς ὑπὸ πατριωτισμοῦ ἀναφλεγομένης καὶ ἐνθουσιώδους· θαυμασμοῦ τῶν ἀγωνιζομένων καὶ μοχθούντων ἡρώων. Εἶνε δὲ γεγραμμένα εἰς ἐπικὸν ὕφος ἀναπυρόμενον ἐνίοτε διὰ λυρικῶν ἀναπτύσεων ἐν αἷς ἡ συγκίνησις τοῦ συνθέτου αὐτῶν ἀντανακλᾶται. Τὸ δὲ πρόσωπον ὅπερ ὑπὲρ πάντων ἐν αὐτοῖς διαπρέπει εἶνε τὸ τοῦ κλέφτου γενομένου τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικοῦ ἥρωος.

Ὡς δὲ ἐν τῷ πρώτῳ, οὕτω καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ μέρει ὁ κ. Babuder παρεμβάλλει ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ τὸ παράλληλον μεταξὺ ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν νεωτέρων κλεφτῶν καὶ τῶν τῆς ἀρχαίας κλασικῆς Ἑλλάδος ἡρώων, ὡς παράδειγμα δὲ τούτου ἀναφέρει τὸν περίφημον Νικοτζαρᾶ τὸν ἁμιλλώμενον πρὸς τὸν τύπον τοῦ ὁμηρικοῦ Ἀχιλλέως—τὴν τειχομαχίαν ἀπεικονιζομένην ἐν τῷ XII τῆς Ἰλιάδος, ἥτις ἀνανεοῦται κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολίτζης καὶ παραβάλλει τὸ «μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς» τοῦ ὁμηρικοῦ Αἴαντος πρὸς τὸ «Μολᾶτε τὰ τουφέκια σας, σύρετε τὰ σπαθιά σας,» τοῦ Κολοκοτρώνη—Παρὰ τοῖς κλέφταις, ὡς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἓν καὶ μόνον πι-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

κρατεῖ αἴσθημα, τὸ «ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» (Ἰλ. XII 124), καὶ παρ' αὐτοῖς αἱρετώτερος λογίζεται ὁ θάνατος τῆς ἀτίμου ὑποχωρήσεως.

Μετὰ ἄλλα παραδείγματα, ὁ λόγιος καθηγητὴς ἐγκωμιάζει καὶ τὰς Ἑλληνίδας αἵτινες διά τῆς ἀνδρείας των συνετέλεσαν εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὑπὸ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ὁρμώμεναι, τοῦ ἠθικοῦ τούτου ἰσχυροῦ μοχλοῦ ἀνυψοῦντος τὸν ἄνθρωπον καὶ διευθύνοντος τοὺς πόθους του εἰς τὴν διηνεκῆ λατρείαν τοῦ ὑψηλοῦ ἰδανικοῦ τιμῆς τε καὶ δόξης. Τὸ αἴσθημα τοῦτο ἀφείλκυσεν ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Διάκου τὴν γενναίαν ἐκείνην ἀπάντησιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ὁμὲρ Βριόνη.

»Πᾶτε, κ' ἐσεῖς κ' ἡ πίστις σας, μουρτάταις, νὰ χαθῆτε.
Ἐγὼ Γραικὸς γεννήθηκα, Γραικὸς θὲ ν' ἀπαιθάνω.»

Περιγράψας λίαν εὐστόχως τὰ πολυάριθμα ἄλλα σημεῖα ἐπαφῆς μεταξὺ τῶν ἡρωϊκῶν καὶ νεωτέρων χρόνων τὰ χαρακτηρίζοντα τὰ πολεμικὰ ἤθη, τὰς ἰδιότητας καὶ τὴν ἀξίαν τῶν κλεφτῶν καὶ τὰ ἔθιμα ἀναγόμενα εἰς τὰ ἱερὰ τῆς φιλοξενίας, φιλοπατρίας, συγγενείας καὶ φιλίας δεσμά, ὁ συγγραφεὺς διεγείρει τὴν προσοχήν μας ἐπὶ τῶν αἰσίων καὶ ἀπαισίων οἰωνῶν, ὧν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις Ἕλλησι τὰ πτηνὰ εἰσὶν ἄγγελοι, ἐπὶ τῶν πενθήμων καὶ ἐπικηδείων τελετῶν, ἐπὶ τῆς ἀκαθέκτου ῥοπῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἐκδίκησιν καὶ ἐπὶ τῆς φυσικῆς αὐτῶν κλίσεως εἰς τὰς θαλασσοπορίας ἐν αἷς ἀπεδείχθησαν πάντοτε ἔμπειροι καὶ γενναῖοι ναῦται.—Εἰς τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ ἰσχύν, περαίνει τὴν ἀξιόλογον αὐτοῦ διατριβὴν ὁ κ. Babuder, εἰς τὴν αὐταπάρνησιν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ὁ Κλέφτης ὀφείλει τὴν φήμην, τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ὁμοεθνῶν του ἰδιάζουσαν πρὸς ἥρωα διατεθειμένον πάντοτε καὶ νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ ὑποφέρῃ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Ἡ ἅλωσις καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ Μεσολογγίου ἐπήνεγκον μᾶλλον δραστηρίως τὴν παρέμβασιν τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ὑπὲρ τῶν ἄθλων τῆς ἐνδόξου καὶ δεδουλωμένης Ἑλλάδος καὶ παρήγαγον τὴν ἀγγλο—γαλλο—ρωσσικὴν συμμαχίαν τῆς 6 Ἰουλίου 1827, τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1827, τὴν ἐπίσημον ῥῆξιν πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην τῆς 16 Δεκεμβρίου 1827 καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κόμητος Ἰωάννου Καποδιστρίου εἰς Κυβερνήτην ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας.

Μετὰ τοῦ σεπτοῦ τοῦ ἡμετέρου Καποδιστρίου δαφνοστεφοῦς ὀνόματος ὤφειλε νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν μελέτην αὐτοῦ ὁ ἐλλόγιμος κ. Babuder ὡς διευθυντὴς τοῦ Αὐτοκρ. καὶ Βασ. Γυμνασίου ἐν τῇ πόλει Καποδιστρίᾳ ἐξ ἧς ἕλκει τὸ γένος ἡ ἔντιμος τῶν Καποδιστρίων οἰκογένεια, ὡς δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἐν τῷ ἄλλῳ ποιήματι ἐπιγραφομένῳ· «I Rettori di Egida—Giustinopoli—Capo d' Istria—ἐπιπόνῳ ἔργῳ τοῦ ἀξιοσεβάστου φίλου μας κ. Ἀνδρέου Tommasich. σελ. 130 ἐν ᾗ ἀναφέρεται ἡ γενεαλογικὴ στήλη τῶν κομήτων Capo d' Istria (Vittori) τῆς Κερκύρας.

Ἀπονέμοντες, ὡς εἰκός ἐςι, τῷ φίλῳ κ. Babuder, τὸν δίκαιον ἔπαινον διὰ τὸ σοφὸν αὐτοῦ ἔργον βεβαιοῦμεν αὐτὸν ὅτι τυγχάνει καὶ ἔσεται ἄξιος τῆς τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμοσύνης, διαδιδοὺς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς καὶ ὁμοεθνεῖς τὰ κάλλη τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ ζωηρὰν ἐμπνέων ἀγάπην πρὸς τὴν κλασσικὴν ἐκείνην χώραν ἥτις ἠλεκτριζομένη, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῆς λύρας τῶν ἀοιδῶν, αὐτῆς τῶν διατηρησάντων ἐν τῷ βαθεῖ σκότει τῆς δουλείας ἀνημμένην τὴν δᾷδα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ διὰ πάσης θυσίας ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν της καὶ ἐκάθησε πάλιν, χρώμενος ποιητικῇ φράσει, ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἐθνῶν.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1893.

Φ. ΔΙ-ΜΕΝΤΟΣ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΡΙΑ

(συνέχ. ἴδε προηγ. ἀριθμ)

—Τρία τὰ πρόσωπα τῆς ἁγίας οἰκογενείας.

—Τρεῖς αἱ Μοῖραι [Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος)

—Τρεῖς οἱ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ναβουχοδονόσορος ῥιφθέντες ἐν τῇ καμήνῳ παῖδες (Ἀνανίας, Ἀζαρίας καὶ Μισαήλ.)

—Τρεῖς αἱ βόρειαι δυνάμεις αἱ κατασυντρίψασαι τὴν Πολωνίαν (Ρωσσία, Πρωσσία καὶ Αὐστρία).

—Τρία τὰ φρούρια τὰ ὑπερασπίζοντα τὴν Νεάπολιν (Castel Nuovo, Castel dell'uovo καὶ Castel santElmo)

—Τρία τὰ ἡφαίστεια τῆς Ἰταλίας (Οὐεσούβιος, Αἴτνη καὶ Στρόμπολη).

—Τρεῖς οἱ κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεμιστοκλέους κατασκευασθέντες λιμένες ἐν Πειραιεῖ.

—Τρεῖς πάπαι διεδέχθησαν ἀλλήλους κατὰ τὸ 1153 ἀπὸ 7 Ἰουλίου μέχρι 3 Δεκεμβρίου (Εὐγένιος Γ'. Ἀναστάσιος Α'. καὶ Ἀδριανὸς Δ'.)

—Τρεῖς οἱ υἱοὶ τοῦ Νῶε (Σήμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ).

—Τρεῖς ναοὶ κατασκευασθέντες κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ἀποτελοῦσι τὸν ἐν Τορίνῳ ναὸν τῆς Consolata.

—Τρεῖς δακτύλιοι περιβάλλουσι τὸν πλανήτην Κρόνον.

—Τρὶς ὁ Ἰησοῦς ἔπεσεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ.

—Τρεῖς οἱ τρόποι τῆς κατασκευῆς τοῦ καφὲ (διήθησις, ἀνάλυσις καὶ ἀφέψησις).

—Τρεῖς αἱ κυριώτεραι ἐποχαὶ (ἀρχαία, ἀραβικὴ καὶ νεωτέρα

—Τρεῖς αἱ θεαὶ αἵτινες διημφισβήτησαν τὸ χρυσοῦ μῆλον κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Θέτιδος [Ἥρα, Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη]

—Τρεῖς αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς Ὧραι (Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη).

—Τρία τὰ μεγάλα μνημεῖα τοῦ Βερολίνου (τὸ τοῦ Οὔμβολτ, τὸ τοῦ Κεπλέρου καὶ τὸ τοῦ Σχιλλέρου).

—Τρεῖς κοιλάδες περιορίζουσι τὴν Ἱερουσαλὴμ (Ἰωσάφατ, Γιὼν καὶ Κιουνόμ).

— Τρεῖς αἱ θυγατέρες τοῦ Μινύου μεταμορφωθεῖσαι εἰς νυκτερίδας (ἡ Ἀλκινόη, ἡ Κλυμένη καὶ ἡ Ἶρις).

—Τρεῖς οἱ πρῶτοι ἀνατολικοὶ μοναχοὶ (Θεόφιλος, Σέργιος καὶ Ἰγῖνος)

—Τρεῖς οἱ κριταὶ τοῦ Ἅδου (Μίνως, Αἰακὸς καὶ Ῥαδάμανθυς).

—Τρία τὰ μεγάλα ἄγνωστα ζητήματα (ὁ Ἅδης, τὸ Καθαρτήριον καὶ ὁ Παράδεισος).

—Τρεῖς αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκου αἱ λεγόμεναι Γοργόνες (Μέδουσα Εὐρυάλη καὶ Σθενώ.)

—Τρία τὰ ᾄσματα τῆς Ἀγγελεΐδος („Ὁρα Μάχην τῶν ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἀγγέλων δημοσιευθεῖσαν τῷ 1590 ὑπὸ τοῦ Ἐράσμου Βαλβασόνη).

—Τρία σώματα εἶχεν ὁ Γηριόνης ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας καὶ τρεῖς κεφαλὰς ὁ κύων ὅστις ἐφύλαττε τοὺς βόας, οὓς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἔτρεφε δι' ἀνθρωπίνου κρέατος (Μυθολογία)

(ἕπεται τὸ τέλος)

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

'Αγγέλλεται ἡμῖν διὰ φιλοκάλου καὶ καλλιτεχνικωτάτης ἀγγελίας ἡ ἐν 'Αθήναις προσεχὴς ἔκδοσις καὶ πάλιν τοῦ πρωτίστου τῶν 'Ελληνικῶν 'Ημερολογίων *ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ* τοῦ ἔτους 1894, ἧς τὴν κατόπιν διετοῦς διακοπῆς ἔλλειψιν μεγάλως ᾐσθάνθη τὸ 'Ελληνικὸν Κοινόν. 'Εὰν περὶ ἄλλου τινὸς ἔργου πρώτην ἤδη φορὰν μέλλοντος νὰ ἐκδοθῇ ἐγράφομεν, ὅπως τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ συστήσωμεν εἰς τοὺς φίλους τῶν γραμμάτων, βεβαίως θὰ εὑρισκώμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφέρωμεν εὐμενεῖς τὰς ὑπὲρ τοῦ ἔργου τούτου κρίσεις ἡμῶν, πρὶν ἔτι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως γνωσθῇ ἡ ἀξία τοῦ ἔργου ἐκείνου, γράφοντες ὅμως περὶ τῆς «Ποικιλης Στοᾶς» δέκατον τοῦτο ἔτος ἐκδιδομένης, νομίζομεν ὅλως περιττὴν πᾶσαν περὶ τοῦ δημοσιεύματος τούτου σύστασιν. Διότι ὄχι μόνον ἐν 'Ελλάδι, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ εἶνε πλέον γνωστὸν ὅτι, χάρις εἰς τὴν ἀκαταπόνητον ἐργασίαν καὶ τὸν πάντοτε ἀκμαιότερον ἔρωτα πρὸς πᾶσαν τοῦ ἡμερολογίου τούτου βελτίωσιν τοῦ ἐμβριθοῦς καὶ διακεκριμένου λογίου διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Ιωάν Ι. 'Αρσένη ἡ «Ποικίλη Στοὰ» τὸ ἐθνικὸν τοῦτο δημοσίευμα καθίσταται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος τελειότερον πάντοτε νέας μεταρρυθμίσεις καὶ σπουδαίας βελτιώσεις ἐπιφέρον. Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνεχίζουσα ἡ «Ποικίλη Στοὰ» τὸν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ὡραῖον καὶ ὠφέλιμον αὐτῆς σκοπὸν ὑπόσχεται νὰ προσφέρῃ καὶ αὖθις εἰς τὸ 'Ελληνικὸν Δημόσιον πολυτίμους σελίδας ἀληθοῦς ἐνδιαφέροντος, ἐν συνόλῳ δ' ἀποτελούσας οὐχὶ σύνηθες 'Ετήσιον 'Ημερολόγιον ἀνάξιον προσοχῆς, πλῆρες εἰς ἀνούσια καὶ ἀτερπῆ δοκίμια καὶ ταπεινὰ πρωτοπείρων πτερυγίσματα ἢ ἐστερημένον φιλολογικοῦ χαρακτῆρος, ἀλλ' 'Ετήσιον Φιλολογικὸν Έργον, πλῆρες εἰς πλουσιωτάτην Φιλολογικὴν συγκομιδὴν, ἔργον ἄξιον κρείττονος σημασίας καὶ βαθυτέρας ἐκτιμήσεως. Οὕτω τὸ 1894 δι' ἄρθρων καὶ ἔργων τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν 'Ελληνικῶν Γραμμάτων 'Ανδρῶν, διὰ δημοσιευμάτων ἐπαρκούντων εἰς ὅλου τοῦ κόσμου τὰς ἰδίας κλίσεις καὶ προτιμήσεις, διὰ γνωμῶν ἀνεκδότων καὶ αὐτογράφων σημειωμάτων, δι' εἰκόνων καλλιτεχνικωτάτων, προσωπογραφιῶν, μουσικῆς, ποιήσεως καὶ στατιστικῶν καταρτισθήσεται τὸ κράτιστον καὶ σπουδαιότερον ἔτος τῆς ὅλης μέχρι τοῦδε σειρᾶς τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», σύγγραμμα ἐθνικὸν κατά τε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα. —'Η τιμὴ ὡρίσθη διὰ τὰς 'Αθήνας καὶ τὰς 'Επαρχίας δρχ. 5 διὰ τὸ Έξωτ. φρ. χρ 8. Χρυσόδετος δὲ διὰ μὲν τὰς 'Αθήνας καὶ τὰς Επαρχ. δρχ. 8, διὰ δὲ τὸ 'Εξωτ. 8, 50. —Τίς φιλόμουσος ἀναγνώστης, ποία οἰκογένεια δὲν θέλουσι σπεύσει νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ ἡμῶν καὶ παρὰ τῷ λογίῳ φίλῳ κυρίῳ Διονυσίῳ 'Ηλιακοπούλῳ. ;

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Τῷ φιλτάτῳ ποιητῇ καὶ φίλῳ
Κ. ΑΓΓΕΛῼ ΚΑΛΚΑΝῌ

Εἰς τῆς Ζακύνθου τὴ γλυκειά, τὴν ἀνθοστολισμένη
Τὴν ἐξοχὴ 'ποῦ ἡ Άνοιξις χεροπιαστὴ προβαίνει
Μὲ τὴ μητέρα τοῦ Έρωτος γλυκὰ χαμογελῶντας,
Τὸν ἔρωτα, ταὶς χάριτες, ἀνθοδροσοβολῶντας·
'Ἡ αὖραις εἰς τὰ στήθη της μοσχοβολιαὶς σκορποῦνε
Καὶ γαλανὰ τὰ κύματα τὰ πόδια της φιλοῦνε.

. . . .

Τέτοια ἐποχὴ 'ποῦ ρόδινη πάντα γελᾷ ἡ αὐγοῦλα,
Μιὰ ταπεινή, ὡραία, ἁγνὴ κι' ὁλόξανθη βοσκοῦλα
'Στὰ μονοπάτια ἐπρόβαινε μὲ μιὰ περίσσια χάρι
Καὶ τ' ἄνθη ἐμπρὸς 'στὰ κάλλη της ἐγέρναν μὲ καμάρι.
Χρυσῆ βροχὴ ἐπέφτανε τὰ ξέπλεκα μαλλιά της
Εἰς τὸν ἀβόρειο της λαιμὸ, 'ς τὴ θεϊκὴ ἀγκαλιά της.
'Αθῶα 'πετοῦσαν τὰ πουλιὰ γιὰναὕρουν τὴ τροφή τους
Καὶ μὲ γλυκόφωνη λαλιὰ τὴν 'κράζαν ἀδελφή τους.
'Η φύσις τὴ καμάρονε, κάμποι, βουνὰ, καὶ βράχοι
Γιατ' ἦτανε βασίλισσα τῆς ἐξοχῆς, μονάχη.

. . . .

Μιᾶς βρύσις τὸ μουρμούρισμα 'ποῦ κράτιε συμφωνία
Μὲ τῶν ζεφύρων τὴ πνοὴ 'ς τῶν δένδρων τὰ κλαδία,
Τὸ κῦμα 'ποῦ ἀφροκοίλαε φιλιῶντας τ' ἀκρογιάλι,
'Η ροδοδάκτυλη αὐγὴ 'στ' 'Απείρου τὴν ἀγκάλη,
'Η θαυμαστὴ τῆς φύσεως ἀνέκφραστη ἁρμονία
Όλα αὐτὰ 'πῶς τῆς λαλοῦν ἀγροίκαε 'ς τὴν καρδία
Μὲ μία γλῶσσα ἀπόκρυφη, γλυκεια, χαριτωμένη,
Όταν ἐμπρός της ἄξαφνα ἐφάνη νὰ διαβαίνῃ
'Ωραῖος βοσκὸς, παθητικὰ παίζοντας τὴ φλογέρα
Καὶ ἦχοι ἐρωτογέννητοι ἠχοῦσαν 'ς τὸν αἰθέρα.
Τότες ἐφάνη ὁ Έρωτας ἀπ' τ' ἄνθη ἁρματωμένος
Κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐκύτταζε ὁ νειὸς χαριτωμένος
Κρίνοι καὶ ρόδα ἀνθήσανε 'ς τ' ἁγνὸ τὸ πρόσωπό της
Κ' ἐσπάραξε ἡ καρδοῦλα της 'ς τὸ στηθοςτόλευκό της.
Τὴ πρώτη ἀγάπη αἰσθάνθηκε, χλωμὴ τὸ νέο κυττάει
Κι' αὐτὸς τὰ πλάγια ἀδιάφορος πέρνει κι' ἀπαρατάει
Τὴν κορασιὰ καὶ χάνεται 'σὰν ἥλιου στερνὴ ἀχτίδα,
Σὰν αὐγινό χρυσόνειρο, 'σὰν εὐτυχιᾶς ἐλπίδα.

. . . .

'Απὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τρία 'περάσαν χρόνια
Τρεῖς φοραὶς ἦλθε ἡ Άνοιξις τὰ μαῦρα χελιδόνια
Μὰ ἡ κόρη τὸν ὡραῖό της δὲν εἶδε πλέον ἐμπρός της
Καὶ φλογερὸς τὴ χώνεψε 'ς τὴ φλόγα του ὁ καϋμός της
'Εσβύσθηκε 'σὰν τὴ χαρὰ, 'σὰ σπίθα, 'σὰν ἀστέρι,
Ποῦ τὸ καλοῦν μετέωρο εἰς τ' οὐρανοῦ τὰ μέρη.
Μὲ ἄνθη ἐσαβάνωσε ἡ ἀνθοφόρα αὐγοῦλα
Τὴν εὔμορφη βοσκοῦλα.
Ποῦ μὲ χαμόγελο γλυκὸ ἐσταύρωσε τὰ χέρια
Καὶ ἔγυραν θωρῶντας τη ἐσπλαχνικὰ τὰ ἀστέρια.
Τὴν ἐθρηνήσαν τὰ βουνὰ, οἱ κάμποι, τὰ λαγκάδια
Καὶ μ' ἀργομπέλασμα βραχνὸ τριγύρω τὰ κοπάδια.
'Ἡ ὄχθαις ἡ ἀνθοσύσιμαις, τὰ δροσερὰ ρυάκια
Καὶ τὰ ἀθῶα πουλάκια.

. . . .

Τώρα 'ς τὸ ἔρμο μνῆμά της τὰ βέλη ἔχει γυρμένα
Καὶ τὴν θρηνεῖ ὁ Έρωτας μὲ τὰ φτερὰ ἁπλωμένα
Κ' ἐκεῖ ὁποῦ σὰ φάντασμα νύχτα λιθάρι ἀσπρίζει
Μὲ μία γλῶσσα μυστικὴ μιὰ βρύσι μουρμουρίζει
Χύνοντας μὲ παράπονο τὰ κρύσταλλα νερά της,
Καὶ τ' ἀηδόνι θλιβερὰ θρηνεῖ τὸν ἔρωτά της.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

'Εν Ζακύνθῳ τῇ 15 Σεπτεμ. 1893

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

Τοῖς φίλοις καλλιτέχναις
ΣΤΕΦΑΝΩ ΚΑΡΑΜΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΩ ΣΑΛΟΥΤΣΗ

Ἂν στὸν τάφο, ἂν στὰ ὕψη,
Ἂν στῆς γῆς τὴ μαύρη πλάνη
Δὲν σᾶς ἕνωσε κανένας
Μὲ τοῦ γάμου τὸ στεφάνι,

Ἂν οἱ ἄγγελοι δὲν ψάλλουν
Μὲ ἀθάνατη ἁρμονία
Τὴ γλυκειὰ ποῦ τρώει τὸ χῶμα
Ἀστεφάνωτη λατρεία,

Ἂν οὐράνιο στεφάνι,
Ἂν ἀγγέλοι τῆς χαρᾶς
Μὲς τὰ ὁλόχρυσα τὰ νέφη
Δὲν εὑρίσκονται γιὰ σᾶς,

Δύο πλάσματα τοῦ Ὑψίστου
Δύο τοῦ κόσμου ἀγγελούδια
Τὴν ἡμέρα τῆς χαρᾶς σας
Ἑτοιμάζουνε τραγούδια.

Ἄγγελος μετὰ Στεφάνου
Διὰ παντὸς θὰ σᾶς ἑνώσουν
Τὸν ἀθάνατο ἔρωτά σας
Μὲ χαρὰ θὰ στεφανώσουν

Κι' ὅλ' ἡ γῆ θ' ἀναγαλλιάση
Καὶ θὰ κλαίγῃ ἀπὸ χαρὰ
Σὰν ἀκούῃ τὴν ἁρμονία
Ποῦ ἔχει «Ἡ Κόρη τοῦ Βορρᾶ»

Γ. Ι. ΜΟΖΕΡ

[Ἰδιαιτέρα ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισις]

ΙΔΟΥ λοιπὸν ἐγώ, ἀναλαμβάνω τὴν ἀποστολὴν δεκαπενθημέρων ἀνταποκρίσεων πρὸς τὰς „Μούσας" δι' ὧν θὰ φωτίζωνται οἱ ἐπαρχιακοὶ ἀναγνῶσται αὐτῶν, περὶ τῶν ἐν τῇ μακαρίᾳ τοῦ κράτους πρωτευούσῃ συμβαινόντων.

Ἐὰν ἀπεφάσιζον νὰ ἀκολουθήσω τὸ πνεῦμα τοῦ περιοδικοῦ, θὰ ὑπεχρεούμην νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὰ φιλολογικὰ νεώτερα· ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ εὕρω; Νεώτερα φιλολογικὰ ἐν τῇ μικρᾷ μεγαλουπόλει τῇ ἐπεκτεινομένῃ ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς μαγικῆς Ἀκροπόλεως δὲν ἔχομεν, διότι οὔτε φιλολόγους ἔχομεν! Φιλολόγους, ἐννοῶ, ἐκείνων οἵτινες ἐκπλήττουσι τὸν κόσμον διὰ τῶν θαυμασίων αὐτῶν ἔργων· τοιαῦτα ἀτυχῶς ἐλλείπουσιν ὁλοσχερῶς καὶ τὴν ἔλλειψιν τούτων ἀκολουθεῖ ἡ ἔλλειψις φιλολογικῶν εἰδήσεων, διὸ κατὰ τὰς δεκαπενθημέρους ἀνταποκρίσεις μου θὰ πραγματεύωμαι ὅλα τὰ ζητήματα, ἱκανοποιῶν οὕτω καὶ ὅλας τὰς ὀρέξεις τῶν πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν τῶν «Μουσῶν.»

Ἄρχομαι λοιπόν, γράφων τινὰ περὶ τῆς ἑορτῆς, ἣν ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ διήλθομεν κατὰ τὴν 3 τοῦ λήξαντος. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνεπληροῦτο ἡ πεντηκονταετηρὶς τοῦ Συντάγματος· ἑορτὴ μεγάλη, ἡμέρα ἐπιβλητική, ἣν ἄλλοι λαοί, θετικωτέραν ἰδέαν περὶ τῆς πηγῆς ταύτης ἀφ' ἧς ἀντλῆται ἡ ἐλευθερία τῶν λαῶν, ἔχοντες, θὰ ἑώρταζον ἐν χορδαῖς καὶ τυμπάνοις, ἐν μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἀκρατήτῳ ἐνθουσιασμῷ καὶ οὐχὶ ψυχρῶς καὶ ἀδιαφόρως, ὡς ἡμεῖς ἐπράξαμεν. Ἡ τρίτη Σεπτεμβρίου οὐδὲν ἔκτακτον παρουσίαζεν ἐν τῇ πρωτευούσῃ· ἡμέρα ἐργασίας καὶ ἀηδοῦς ἀπαθείας περὶ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ συμβαινόντων, ἡμέρα ὡς ὅλαι αἱ κοιναὶ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος, τοῦ μηνὸς ἢ τοῦ ἔτους· οὐδὲ μία σημαία δὲν ἐφαίνετο ἀνηρτημένη, οὐδὲ εἷς ἦχος ἐθνικοῦ ἀνακρουομένου ὕμνου δὲν ἐχαιρέτα τὸ σοβαρὸν γεγονός, οὐδέν! Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου οὐδὲ χαμπάρι εἶχε τῆς ἀνατελλούσης ἱστορικῆς ἡμέρας· τὸ Σωματεῖον τῶν Συντεχνιῶν μόνον ἀξιεπαίνως φερόμενον, ἠθέλησε νὰ δείξῃ ὅτι ᾐσθάνετο τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐπετείου καὶ ἐπεχείρησεν ἑορτήν, ἣν ἡ Ἀθηναϊκὴ ἀστυνομία ἔπραξεν ὅ,τι ἠδύνατο ὅπως ματαιώσῃ, διὰ τῶν γελοίων αὐτῆς μέτρων, ἅτινα μόνον κατὰ ἐπαναστατικῶν κινημάτων εἰς ἄλλα μέρη ἐκτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ ἐνεργοῦνται. Τὰ μέλη τοῦ Σωματίου καὶ εὐάριθμοι προσκεκλημμένοι συνηθροίσθησαν μετὰ μεσημβρίαν ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τοῦ καταστήματος τῶν «Φίλων τοῦ Λαοῦ,» ὅπου ὁ κ. Φιλήμων ἐξύμνησε τὸ σοβαρόν· ἐκεῖθεν ἅπαντες μετέβησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ὅθεν ἐπέστρεψαν ἐν λαμπαδηφορίᾳ· εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἐπαιάνιζεν ἡ μουσικὴ τῆς Φιλαρμονικῆς, ἡ Ἀστυνομία δέ, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐνεργειῶν της πρὸς ματαίωσιν τῆς ἑορτῆς, ἀπηγόρευσεν εἰς τὴν μουσικὴν ταύτην νὰ παιανίσῃ οἱονδήποτε θούριον. Καὶ οὕτω ἔδυσεν ἡ ἱστορικὴ ἡμέρα ἐν μεγάλῃ ἀναισθησίᾳ!

Κατ' αὐτὰς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον καλὸν περιοδικὸν Η ΦΥΣΙΣ ὡραῖον ποίημα τοῦ ἀρίστου περὶ τὴν διδακτικὴν καὶ ἱστορικὴν ποίησιν δημοφιλοῦς ἀθηναίου κ. Ἰωάννου Μπράβου. Ὁ κ. Μπράβος καταλέγεται μεταξὺ τῶν ἐγκριτοτέρων τῆς ἐποχῆς μας ποιητῶν, διὰ τῶν ῥεόντων καὶ ἀπαραμίλλων στίχων του κατακρίνει μὲν τὰ κακῶς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἔχοντα, ἐπευφημεῖ δὲ τὰ ἄξια ἐπαίνου καὶ διδάσκει τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου. Τὸ ἐν λόγῳ ποίημα ἐπιγράφεται «Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ Φύσις» Ἀπαράμιλλοι δὲ τυγχάνουσιν οἱ στίχοι οἱ πρὸς τὴν φύσιν ἐν θλίψει καὶ πικρίᾳ ἀποτεινόμενοι:

«Ἄχ σκύλα φύσι! μητρυιὰ σ' ἐμᾶς σ' ὅλη τὸν κτίσι!
δὲν εἶσαι μάννα γκαρδιακή, δὲν μᾶς πονεῖς σὰν μάννα!
μόν' μᾶς γελᾷς μὲ ἐποχαῖς, μ' ἄνοιξι καὶ χειμῶνα,
μὲ θέρος καὶ φθινόπωρο μὲ πωρικὰ καὶ ἄνθια,
Κι' ἡ γῆ π' ἐτάχθη σκλάβα σου πάντα νὰ σὲ δουλεύῃ,
κι' ἐκείνη σ' ἐβαρέθηκε καὶ βαρυαναστενάζει·
πότε τὴν θέλεις πράσινη, πότε νὰ λουλουδίζῃ,
πότε ξερὴ κατάξερη καὶ πότε χλωμιασμένη.»

Ἔλαβον τὸ εὐτύχημα νὰ σχετισθῶ μετὰ τοῦ κ. Μπράβου, ὅστις μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι προσεχῶς θὰ μοὶ δώσῃ ποιητικόν τι ἔργον του ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὰς „Μούσας" εἰς τὰς ὁποίας τακτικῶς ἑκάστοτε θ' ἀποστέλλῃ τι πρὸς δημοσίευσιν.

Δὲν ἠξεύρω ἂν τὸ γνωρίζετε· ἐὰν δὲν τὸ γνωρίζετε μάθετέ το: ἐν Ἀθήναις ἔχομεν . . . .Σύλλογον τῶν Μικρασιατῶν!

Τί θέλει αὐτὸς ὁ Σύλλογος δὲν γνωρίζω, μὰ τὸν Δία!. Τὴν ἐξερεύνησιν τῆς μικρᾶς Ἀσίας ζητεῖ; ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν ἀκόμα τὴν μικράν μας Ἑλλάδα καὶ θέλομεν νὰ ἐρευνήσωμεν τὰς ἀχανεῖς καὶ ἀπεράντους πεδιάδας τῆς μικρᾶς Ἀσίας!

Εἰς αὐτὰ χανόμεθα οἱ Ρωμηοί. Εἰς γελοίας ἐπιδείξεις καὶ εἰς γελοιοδεστέρας ἀπομιμήσεις.

Σύλλογος τῶν Μικρασιατῶν! Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον εἷς Σύλλογος τῶν Μικροελληνιστῶν;

Κατ' αὐτὰς θόρυβος πολὺς γίνεται ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ περὶ νέου ἔγου τοῦ κ. Βερναρδάκη. Ἡ "Φαῦστα„ τραγῳδία μετ' ἐξόχου τέχνης γεγραμμένη ἣν κατὰ πρῶτον παρέστησε πρό τινων ἡμερῶν ὁ θίασος τῶν ἀδελφ. Ταβουλάρη. Ἡ παράστασις ἐπέτυχε πληρέστατα, χρησιμεύουσα ὡς νέον παράδειγμα τῆς ἐκτάκτου τέχνης τῶν ἀδελ. Ταβουλάρη. Τὸ ἔργον θεωρεῖται ὡς ἔξοχον δραματικὸν δοκίμιον, τυγχάνει δὲ δυσκολώτατον· ἡ ὑπόκρισις αὐτοῦ ἀπῄτει ἐκτάκτους καλλιτέχνας καὶ μακροχρόνιον μελέτην, θαῦμα δὲ ὄντως συνετέλεσεν ὁ θίασος τῶν κυρίων Ταβουλάρη, δυνηθεὶς ἐν τόσῳ μικρῷ διαστήματι νὰ μελετήσῃ καὶ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔργον ἐκ τῶν δυσκολωτάτων.

Πρό τινων ἡμερῶν, ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ῥωσσικῆς Πρεσβείας παρεδόθησαν τῷ προέδρῳ τῆς ἐνταῦθα Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὲρ τῶν ἡμετ. συμπολιτῶν λίραι 1290. Νέα αὕτη προσφορὰ τῶν γενναιοδώρων Ῥώσσων.

ΑΙΩΝΙΟΣ ΦΙΛΟΣ

Σημ. Δ. Μ. Οἱ πολυπληθεῖς ἀναγνῶσται τῶν „Μουσῶν" πιστεύομεν ὅτι θέλουσιν εὐχαρίστησιν ἀναγινώσκοντες ἀνὰ δεκαπενθημερίαν τὰ ἐν τῇ πρωτευούσῃ συμβαίνοντα ἐξ ἀνταποκρίσεων τὰς ὁποίας ἀξιότιμος συμπολίτης ἡμῶν καὶ φίλος δημοσιογράφος ὑπεσχέθη, ὅτι τακτικῶς θέλει στέλλει ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἀρχόμενος ἀπὸ σήμερον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

— Κατὰ τὰς τελευταίας πληροφορίας ὁ Βασιλεὺς φθάνει εἰς Ἀθήνας κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἀ. δεκαημέρου ἀρξαμ. μηνός.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἤρθη ἡ διὰ τῆς 11 Σ]βρίου ἐ.ἔ. ὑποβληθεῖσα πενθήμερος ἐπιτηρητικὴ κάθαρσις εἰς τὰς ἐξ Ἀλεξανδρείας προελεύσεις καὶ ἐπετράπη νὰ γίνωνται ἐφεξῆς δεκτὰ εἰς ἐλευθέραν κοινωνίαν τὰ ἀπὸ 21 Σ]βρίου(2 Ὀκτωβρ.) ἔ. καὶ ἐντεῦθεν ἀποπλεύσαντα ἐκεῖθεν πλοῖα καὶ ἀτμόπλοια μετὰ προηγουμένην αὐστηρὰν ἰατρικὴν ἐπίσκεψιν

— Ἡ ὑγιεία τῆς πόλεως διατελεῖ ἐν εὐαρέστῳ σημείῳ, οἱ δ' ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ νοσηλευόμενοι, ὡς πάσχοντες ἐξ εὐλογίας, Σίμων Γαλάνης καὶ Ἠλίας Νικολάου, ἀποτίσαντες τὸν χρόνον τῆς ἐντελοῦς καθάρσεως, ἐξῆλθον εἰς ἐλευθέραν κοινωνίαν, οὐδενὸς πλέον ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ νοσηλευομένου, οὐδὲ ἄλλου τινὸς κρούσματος εὐλογίας ἐν τῷ ἡμετ. δήμῳ ὑπάρχοντος Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐξοχήν, ὀλίγα μόνον κρούσματα εὐλογίας ὑπάρχουσιν εἰς ἃ χωρία καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν

— Ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ εὐνοϊκός, διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ δικαίως λέγουσιν, ὅτι ἐφέτος ἔχομεν διπλοῦν καλοκαίριον. Ὅπως δήποτε ἡ καλοκαιρία αὕτη τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἐπισκευὴν καὶ διόρθωσιν πλείστων οἰκιῶν, αἵτινες, Κύριος οἶδε, τί θὰ ἐγένοντο, ἐὰν εἴχομεν βροχὰς καὶ ἀνέμους ὡς συνήθως κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους ἐνταῦθα συμβαίνει.

— Κατ' αὐτὰς ἐν τῷ ἐξώστῃ τῆς Β. Νομαρχίας ἱδρύθη μετεωρολογικὸς σταθμός, οὗ τινὸς ἡ διεύθυνσις ανετέθη εἰς τὸν ρέκτην καὶ ἱκανώτατον γυμνασιάρχην ἡμῶν κ. Ὄθωνα Ῥέντζον.

— Δι' ἀστυνομικῆς διατάξεως, ἐπειδὴ τά τε σιτηρὰ καὶ τὰ ἄλευρα κατ' αὐτὰς ὑπερτιμήθησαν, ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου τῆς μὲν α. ποιότ. ὡρίσθη εἰς λεπ. 20 τῆς δὲ β'. εἰς λεπ. 18 κατὰ λίτραν.—Δι' αὐτῆς ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις ἀζυγίστου ἄρτου, ὁ δὲ ἄψιτος καὶ κακῶς ἐζυμωμένος καὶ ἀναμεμιγμένος μὲ ἄλλας οὐσίας κατάσχεται καὶ δημεύεται.

— Διωρίσθη ἑλληνοδιδάσκαλος εἰς τὸ ἑλληνικ. Σχολεῖον Παξῶν ὁ κ. Κ. Βεντουρῆς. Δίκαιος ὁ διορισμὸς οὗτος ἱκανωτάτου ἑλληνοδιδασκάλου, οὗ τὴν εὐδόκιμον διδασκαλίαν ἡ κοινωνία ἡμῶν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἀρκούντως ἐγνώρισεν.

— Εἰς τοὺς ἀνεπτυγμένους κύκλους τῆς κοινωνίας ἡμῶν εὐχαρίστως ἀνεγνώσθη κατ' αὐτὰς ἡ εἰς τὸν Π α ρ ν α σ σ ὸ ν τοῦ Ἰουλίου δημοσιευθεῖσα λαμπρὰ διατριβὴ περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις νεκρικῶν τελετῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων τοῦ λίαν γνωστοῦ ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ καὶ εὐπαιδεύτου λογίου κ. Διονυσ. Ἠλιακοπούλου. Ἡ διατριβὴ αὕτη καὶ αἱ προσεχῶς δημοσιευθησόμεναι ἐπὶ διαφόρων ἄλλων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀντικειμένων ἐν συγκρίσει πάντοτε πρὸς τὰ τῶν νεωτέρων, θέλουσιν ἀποτελέσει περισπούδαστον μελέτην, ἥτις ἐπίζηλον θέλει προσθέσει φήμην εἰς τὸν λόγιον τοῦτον συμπολίτην ἡμῶν. Συγχαίροντες εἰλικρινῶς τὸν φίλον καὶ συνεργάτην τῶν «Μουσῶν» κ. Διον. Ἠλιακόπουλον εὐχόμεθα αὐτῷ, ἵνα πάντοτε ἀκολουθῇ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τὰς τοιαύτας μελέτας του, τοὐλάχιστον χάριν τῆς προόδου, ἀφοῦ τόσῳ ὀλίγων ἐκτιμᾶται καὶ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐνθαρρύνεται ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ γενεᾷ πᾶσα οἱαδήποτε πνευματικὴ ἐργασία.

— Δὲν εἶχον συμπληρωθῆ τρεῖς ἔτι μῆνες ἀπὸ τῆς ἐν τῷ καταστήματι τῶν ἀδελφῶν Κλαυδιανῶν πυρκαϊᾶς, ἡ ὁποία τὸ μὲν κατάστημα ἐκεῖνο μετὰ τῆς ἄνω οἰκίας ἐντελῶς ἀπετέφρωσεν, ἀνυπολογίστους δὲ ζημίας προὐξένησεν, ἄνευ δυστυχῶς ἐλπίδος ἐπανορθώσεως, οὐ μόνον εἰς τὸ κατάστημα ἑνὸς τῶν τιμιωτέρων καὶ εὐϋποληπτοτέρων παρ' ἡμῖν ἐμπόρων τοῦ κ. Σπυρίδωνος Δάφνου, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν παραπλεύρως οἰκίαν τοῦ ἀξ. κ. Διον. Μερκάτη, ὅτε τὴν νύκτα τῆς 21ης λήξ. μηνὸς ἄλλη πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα ἐν τῇ ὄπισθεν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου ἀποθήκῃ τοῦ κ. Κ. Δαμίρη, ἐν ᾗ εἶχεν ἐργοστάσιον ξυλείας ὁ κ. Γεώργιος Πλαίσσας Μπομποδάρης μεγάλας θὰ ἐλάμβανε διαστάσεις, ἂν μή, χάρις εἰς τὴν ἐνέργειαν διαφόρων ἐκεῖ σπευσάντων ἐν οἷς κ.κ. ἀστυνόμος Π. Καταιβάτης, Μοίραρχος καὶ ἄλλοι τινές, δὲν επρολαμβάνετο αὕτη. Ἡ ἐκεῖ κομισθεῖσα ἀντλία τῆς Λέσχης ὁ «Ζάκυνθος», ἕνεκα βλάβης τοῦ σωλῆνος μὴ δυναμένη νὰ ἐργασθῇ ἐθεωρήθη ἄχρηστος., διὸ καὶ τὸ κακὸν περιωρίσθη, κατόπιν πολλῶν ἀγώνων καὶ ἀφοῦ σπουδαίας ζημίας ἐπέφερεν εἴς τινα πλησίον οἰκίαν τοῦ ἀξιοτ. κ. Διον. Σωμερίτου. Ἡ ὕπαρξις καὶ ἐν καλῇ καταστάσει διατήρησις παρὰ τῇ Δημαρχίᾳ ἀντλίας, μιᾶς ἢ καὶ περισσοτέρων, θεωρεῖται ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, τὴν ἀνάγκην δὲ τούτων δυστυχῶς ἀναγνωρίζομεν τότε μόνον, ὅταν ἡ λυμαινομένη πυρκαϊὰ ἀπειλῇ τὰς οἰκίας μας, τὰ καταστήματά μας, τὴν περιουσίαν μας τέλος, διὰ τοῦτο εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν ἐλαμβάνετο πρόνοια ἐκ μέρους τῆς Δημαρχίας περὶ προμηθείας νέας τινὸς ἀντλίας, ἢ τοὐλάχιστον περὶ ἐπιδιορθώσεως τῆς ἐν ἀχρηστείᾳ διατελούσης τοιαύτης.

— Ἡ ἐξαργύρωσις τῶν γραμματίων ξυλείας ἔπαυσεν, ἐξαντληθεισῶν τῶν 235 χιλ δρχ. ἃς ἡ Κεντρικὴ ἔπεμψεν ἐσχάτως. Ἤδη ὑπολείπονται ἔτι 66 χιλ, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ψηφισθεισῶν 301 χιλ. δραχμῶν. Καὶ ὅμως καθ' ἑκάστην ἀκούονται παράπονα παρ' ἐκείνων, τῶν ὁποίων, ἄγνωστον πῶς, ἐχάθησαν αἱ ἀναφοραί, πολλοὶ δὲ παρεκάλεσαν ἡμᾶς νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνήν, ἐὰν ὁ σεισμὸς ἔγινε διὰ μόνους τοὺς λαβόντας βοήθημα, ἢ καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες οὐδὲν λαβόντες μεγαλητέρας πολλῶν ἐκ τῶν λαβόντων ὑπέστησαν ζημίας καὶ τέλος ἄλλοι, ἵν' ἀνοίξωμεν στήλην ὀνομάτων, ὅπως γνωσθῇ ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν ὅσων οὐδὲν ἔλαβον. Ἀπέναντι τοιούτων καὶ τοσούτων δικαίων παραπόνων δὲν γνωρίζομεν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί νὰ εἴπωμεν καὶ τί νὰ γράψωμεν, δίκαιον οὐχ ἧττον νομίζομεν ὅτι εἶνε νὰ ἐξετασθῇ, εἰ δυνατόν, τίνες πραγματικῶς ἐκ τῶν ἐχόντων ἀνάγκας οὐδὲν ἔλαβον, καὶ δοθῇ εἰς αὐτοὺς σχετικόν τι βοήθημα, διότι ἡ φιλανθρωπία τοῦ κόσμου οὔτε διὰ τοὺς λαβόντας μόνον προσέφερε τὸν ὀβολὸν αὐτῆς, οὔτε καὶ τοὺς μὴ λαβόντας ἐξῄρεσεν.

— Ἀνεχώρησαν ὅπως συνεχίσωσι τὰς σπουδὰς αὐτῶν εἰς Παρισίους μὲν ὁ κ. Μάρκος Ἐλ. Μαρτινέγκος, εἰς Ἀθήνας δὲ οἱ κ.κ. Ἀγ. Ἡρ. Οἰκονόμου καὶ Νικόλ. Π. Ἀβούρης.

† — Ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα καὶ δύο ἐτῶν παρέδωκεν ἀταράχως τὸ πνεῦμα τὴν 22αν λήξ. μηνὸς ὁ ἐξ εὐγενῶν καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους καὶ τὴν ψυχὴν Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Α. Μ α κ ρ ῆ ς. Νέος ἔτι, μετὰ τὰς σπουδάς του, εἰσελθὼν εἰς τὴν πολιτικήν, ἐξελέχθη κατὰ καιροὺς δημοτ. σύμβουλος, βουλευτὴς τῆς ἑνδεκάτης Βουλῆς ὑπὸ ἴδιον πρόγραμμα, ὑπογράψας καὶ τὸ περὶ Ἑνώσεως πρὸς τὸν Γλάδστωνα ὑπόμνημα καὶ τέλος μετὰ τὴν Ἕνωσιν δημαρχ. Πάρεδρος, ἀείποτε ἀμειώτους τηρήσας τὰς ῥιζοσπαστικὰς αὐτοῦ ἀρχάς, μέχρις οὗ πρὸ δεκατετραετίας ἀπέσχε τῶν τῆς πολιτείας, ἕνεκα τῆς παθούσης ὑγιείας του, Τὸν ἀείμνηστον Δημήτριον Α. Μακρῆν ἐκόσμουν προτερήματα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας δυσκόλως ἀπαντῶντα ἐν τῇ παρούσῃ ἡμῶν γενεᾷ, ὁ δὲ γνωρίσας αὐτὸν καὶ ἅπαξ ἔτι ἠδύνατο ἀκριβῆ νὰ λάβῃ γνῶσιν καὶ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνου ψυχῆς. Ὁλόκληρος ἡ ἡμετέρα κοινωνία ἐκτιμῶσα τὰς παραδειγματικὰς ἀρετάς του παρηκολούθησε τὴν ἐπιβάλλουσαν αὐτοῦ κηδείαν, τὰς δὲ ταινίας τοῦ φερέτρου ἀνεῖχον οἱ ἀξιότ. κ.κ. Ἀναστ. Λούντζης, Ἰωάν. Πλέσσας, Καμ. Μερκάτης καὶ Θεόφ. Φραγκόπουλος, ἐνῷ λόγον ἐπικήδειον ἐξυμνοῦντα καταλλήλως τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος ἐξεφώνησεν ὁ εὐφυὴς συνάδελφος κ. Ἄγγελος Βερύκιος.

† — Ἀπεβίωσε κατ' αὐτὰς ὁ ἐπὶ τριακονταπενταετίαν περίπου τὴν νεολαίαν τῆς πατρίδος ἡμῶν εὐσυνειδήτως διδάξας κ. Δημ. Βέρρας, δημοδιδάσκαλος. Ἡ κηδεία του ἐγένετο συγκινητικωτάτη, τὰς δὲ ἀρετὰς τοῦ θανόντος ἐν βραχείᾳ μὲν ἀλλὰ πολλοῦ λόγου ἀξίᾳ νεκρολογίᾳ ἐξύμνησεν ἐν τῷ «Πατριώτῃ» τῆς 23ης λήξ. μηνὸς ὁ ἐκλεκτὸς συμπολίτης καὶ εὐρυμαθὴς δικηγόρος κ. Ναθαναὴλ Ι. Δομενεγίνης.

† — Ἐπίσης ἀπεβίωσε τὴν 16ην λήξ. μηνὸς ἡ Ἑλένη Ζώη σύζυγος ποτὲ Δ. Ἀντωνίου βιώσασα καθ' ὅλον τὸν μακρὸν αὐτῆς βίον, ὡς χριστιανὴ γυνή. Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς μόνης ἀδελφῆς τοῦ πατρός μου.

† — Ἐπίσης ἀπεβίωσε τὴν 22αν λ. μην. καὶ ὁ ἐκ μητρὸς θεῖος ἡμῶν Διονύσιος Δ. Λαγουνάρης, ἀγαπηθεὶς ὑπὸ πάντων τῶν γνωρισάντων αὐτόν. Γαῖαν ἔχοι ἐλαφράν.

† — Ὁμοίως τὴν 25ην λήξ. ἐσβέσθη, νέος ἔτι, ἕτερος θεῖος ἡμῶν ἐκ μητρὸς ὁ Νικόλαος Ι. Λαγουνάρης, Αἰωνία ἡ μνήμη καὶ τούτου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ